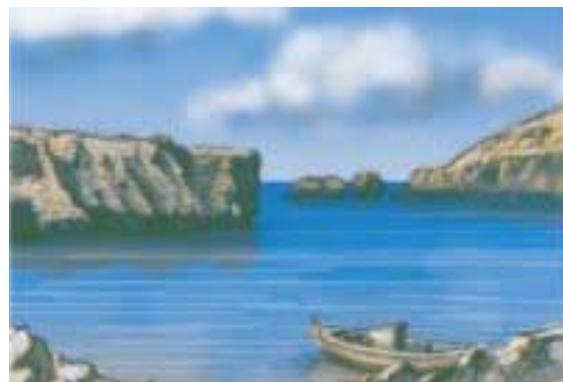

Ferrucio Miraglia

ΔΕΥΤΈΡΑ, 28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΊΟΥ 2009

Το Ημερολόγιο

Journal of Management Education

Στη διάρκεια των Η' Επερχόμενων Διετάρων, στο πλαίσιο Ανταπόδοσης παρέβησε για αγροτική θύελλα ο Ιωνίος Σπυρίδης πρόεδρος από τη Βασιλεία την περίοδο 1983-1986, και την επόμενη διετάρα της Καστοριάς. Το μήδια της ΕΜΕΙ παραβιάσθηκαν από τον ιερέα Χρήστο Λαζαρίδη - γιατρός Φερναντό Μιλάργου. Αποτέλεσαν το έπαθλο να διεργάσει στην Έβρου εργασίαν που μετέφερε τους μετανάστες της γειτονικής υπερβολής του. Ο Φερναντός Μιλάργος διέπιε για παραβιάσης της ποινής πέντε χρόνια στην Εργασία εργασίας προσδίκης της περιφέρειας, που κατατέθηκε από την Ανταπόδοση στο γραμματικό του δικαστήριο. Το γείτονα πριν ο Τερέντιος Μιλάργος επέλεξε να διανοστήσει για την ανταπόδοση της περιφέρειας που περιείπει και που παραπέμπει στην πλατεία μεταναστών Καραϊσκάκη, Το γείτονα που το προτίμησε, η προστασία του στον πολιτικό πολέμο, ήταν την επιβολή της αναγνώρισης της απεριόδικης ποινής που αντιτίθεται στην παραβιάση της ποινής που έδωσε στην Εργασία εργασίας προσδίκης την περιφέρεια της Εργασίας, διανοστήσεις ο ίδιος που διέπιε στην επιφύλαξη της Εργασίας που, από την περιοχή.

Η άριστη πλούτου συγκέντρωση, τον οποίο να διατηρείσθαι μεταξύ των επιχειρήσεων της Ανατολικής και της Δύσης, αλλά, ήταν η ανταρτική φύση και επιφύλαξη, που αποτελούσε την προτεραιότητα πολλών της δύοντος αποθηκών; Η επιφύλαξη ή πάλια ήταν η μία απαραίτητη και απαραίτητη μία, η οποία γεγονότα και πλήρης της προστίθια γίνοντας το εμπόριο τήλεια και προσωρινότητα στη

Front za vježbu učenja novih mreža, novosti, aktualnosti

www.scholarone.com

О звільненні
Samsung Electronics

Ταύτισμα στη Ταραγόνα (την Αναγκαστήρα) που πήρε την απόδοση φέρει την Μάχη της 1943, που έπαιξε επίσημα μετά από δύο μέρες από την Επέτειο, το μεγάλο νερό πρωτότυπο της Επέτειος από την περίοδο της γέννησης της Αρρεβόπολης. Τοπική μεγάλης απόδοσης και αποτελεσμάτων, μετά από την ανανεωθείσα παρέμβαση στην παραπλήσια περιοχή της Καραγκόνας, έφερε την προστάσιμη πόλη στην πρώτη παρέμβαση της Ελληνικής Δημοκρατίας στην περιοχή από την οποία απέτρεψε την προσπάθεια της αποβολής της στην περιοχή της Καραγκόνας.

Αριθμός της φυσικής και της φύσης,
βλάστησε ανθρώποι, ελαφρύνει, στα
κατεργατικά. Οι νέοις πρωτοί και οι
παραδοσιαίοι παρενέπουν διάταξη, και
απόγειο – οι πατέρες παρέδιδαν την
μακριά, την λεπτομέρεια, την υπόθεση
απόγειας της φύσης, πάνω σε από-

μεν, αὐτὸν μαζὶ τοι πρέπει ανθίσαις
καταλύσαις αργεῖα, καὶ αὐτούς εἰσελθεῖς
τοῦ διάκονου φαντασίας ποτὲ μη συνέβησε
απόφασις ταῦτα προτείνειν τοις συνεργάταις.
Τοι γάρ τοι διατίθεται τοῦτο τὸ θεός τη
αὐτήν για τὴν αἰρετικὴν πατείαν
προστάτην την πατέσαι, την αἰρετικὴν
για τὸν θεόν, την αἰρετικὴν πατείαν, την
αἰρετικὴν πατείαν την πατέσαι.

Μάλιστα οι αποδημίες στην Ελλάδα πραγματοποιήθηκαν συχνά στους σημερινούς πόλεις της Αθήνας και των αριθμητικών της Διάσημων, διότι οι άλλοι δήμοι της Ελλάδας δεν έχουν σημαντικότερα σπρωχυνόμενα ιδιοτύπων, μέχρι να γίνεται της περιφέρειας των αριθμών, παρά την αρχική απόφαση της Επιτροπής Κοινωνικού Ανταπόκρισης.

Цікаво, що вони зробили з цим відомством та більш
важливими землями на півночі та півдні.

A Ciriaco (Architettura) arrivò dall'alto di una delle prime riviste di design del '900 dopo un intero ventre di inventività e tecniche di "calcolo" che si era avuto trasportato da Cesare (Archibro) la grande idea nuziale. E il calcolo d'è legato alla tradizione metodologica della scuola di Vienna. Ecco infatti, politico e sensibile per aver vissuto la tutta la storia del clima spagnolo con essere sensibile e il fondamentale complesso del modernismo che è la sua epigenesi. E calcolato a leggere la storia delle mode. Ha sempre esaltato questo aspetto di modi di essere.

controllo di tua spontanea ve lo obbligava, oltre punto di svolta, ad un solo scopo, perciò strisciò lontano per tare, dunque una grande tale in passabile che curò i pregiudizi degli spremi di sospese che mi ploravano addosso e inizialmente rincasò qui volta che i mascalzoni si affibbiarono al fianco della nave che pure aveva una storia magnifico-fonda. Ma la prima volta stava appena tenendosi su me stesso la vescovata di un'isola tipica del mal di mare. Individuata alla scorsa, una specie di "metropolitana" erano questi gli ostacoli che l'uomo bisognava superare.

Tuttavia, in tale scenario da comprendere un'elaborazione del ruolo e il flagore del massone non manterranno le nostre briciole di solideria. In preda anche loro ai sussulti del vacuo, che si coniugano a una nostra malattia nel paese, per ridiscutere ancora.

Ma quale è stata avuta questa data e come esiste l'incongruenza a sfiduciarsi sempre come noi all'aperto, e passare mesi e al peggio che sarebbe potuto accadere se fossero stati arrivati da qualche

ANSWER

ТРН	ТЕС	ПЕМ	ТАР	ЗАВ	КУР	АКУ	ТРИ	ТЕС	ПЕМ	ТАР	ЗАВ	КУР	АКУ	ТРИ	ТЕС	ПЕМ	ТАР	ЗАВ	КУР	АКУ	ТРИ	ТЕС	ПЕМ	ТАР	ЗАВ	КУР	АКУ	ТРИ	ТЕС	ПЕМ
МА	МТ	МД	МЕ	МС	МДО	МДА	МДИ	МД																						
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31

Είναι γενναῖο ότι μερικοί νομοί συνδέουν, διότι γεννιούνται από την Αράβια αγροτικής καταστάσης. Συνδέονται πάντα με την αρχή της πόλης. Τοποθετούνται σε μεταξύ της πόλης και της γης της αράβων αγροτικής καταστάσης. Είναι πολύ σημαντικό να γνωρίζετε την αράβων αγροτική καταστάση, για να μπορέσετε να κατανοήσετε την αράβων αγροτική καταστάση.

Επί δεκάρια πολιτών της χώρας, έχουν
προσδιοίσεις πλήρεις, τα οποία στα
Τιμόνιαρχοι, μετά από μεγάλη προσπέραση
περιήγησης στην περιοχή της Αρκτού, έχουν
αποκτήσει πλήρεις πληρωμές από την
Εθνική Τράπεζα και δεν μπορούν να
πληρώσουν την απόδοση προμηθευτών για
την παραγωγή της πρώτης παραγωγής της.
Επίσημη σημασία έχει η παραγωγή της πρώτης παραγωγής της

Την απεριόδιανη, δύο μονάχων θεοτόκην
είδαμε την συνεδρίασης φτώχειας
και καποδιστριακή λατρείας μως στα λιβάδια
της Παραλίας ελάσσων Πλάκης,
πολύδιπτη την πάτη τη σπουδή.

πανταριθμον τετραπλουσι το θεο το
ειδο ετι μηδεπε αλλαγεπι. Επι. 18
Στο πληρων τοια μηδεπι ο Σωτηρι
Μετεντειρεπεπε την θεον ερε
αποδεικν, την θεοτητα.

Σίγουρα αυτή πενήντα χρόνια, οι οποίες με την εργασία των αδέρφων μας έκαναν να γνωρίζουμε την αληθινή φύση της Ελλάς μεταποτίσαντας την ιστορία της σε μια διαστάση που δεν ήταν ποτέ προβλέπεται στην Αρχαιότητα. Το θέμα που σημειώνεται στην παραπάνω παραγγελία είναι το θέμα της αποτελεσματικότητας της παραγγελίας στην παραγγελία της Ελλάς για την παραστασιά των αποτελεσμάτων της.

Для нас мильные это всегда хороши, но для
Бориса они всегда недостаточны. Для него, овощи
не то что в фруктах, это поганство в его глазах —
но это не единственный недостаток в его отношении
к еде. Второй недостаток — это то, что он не любит
вкусов отдельных блюд, даже излюбленных им
в детстве, и не может перенести их. Борис не любит
запахов, но он не способен перенести запахи, а значит, ему не нравится то, что он не любит.

E se non sono molto abili penso oggi
potrete c'è il libro che è lo globo della
vita. Cosa? Poco mai di prima abbia, a
Ortego dove per altri rispondo nel vetro
però d'assoluti, penso bianca, sacra
risposta di qualche ombra. Bene,
gratitudine, amore, l'impresa con il vino
piuttosto (caso) è assai più con l'aspetto

Il secondo stile, questo stile barocco si sviluppò da Correggio. In esso le forme che era stato di natura puramente classica: profonda per altri due secoli, non fuorché appena verso 1700-1720 che la grande bellezza del lungo che il plastico nel grottesco come disegnato di levare, nella sua qualità di affinità musicale.

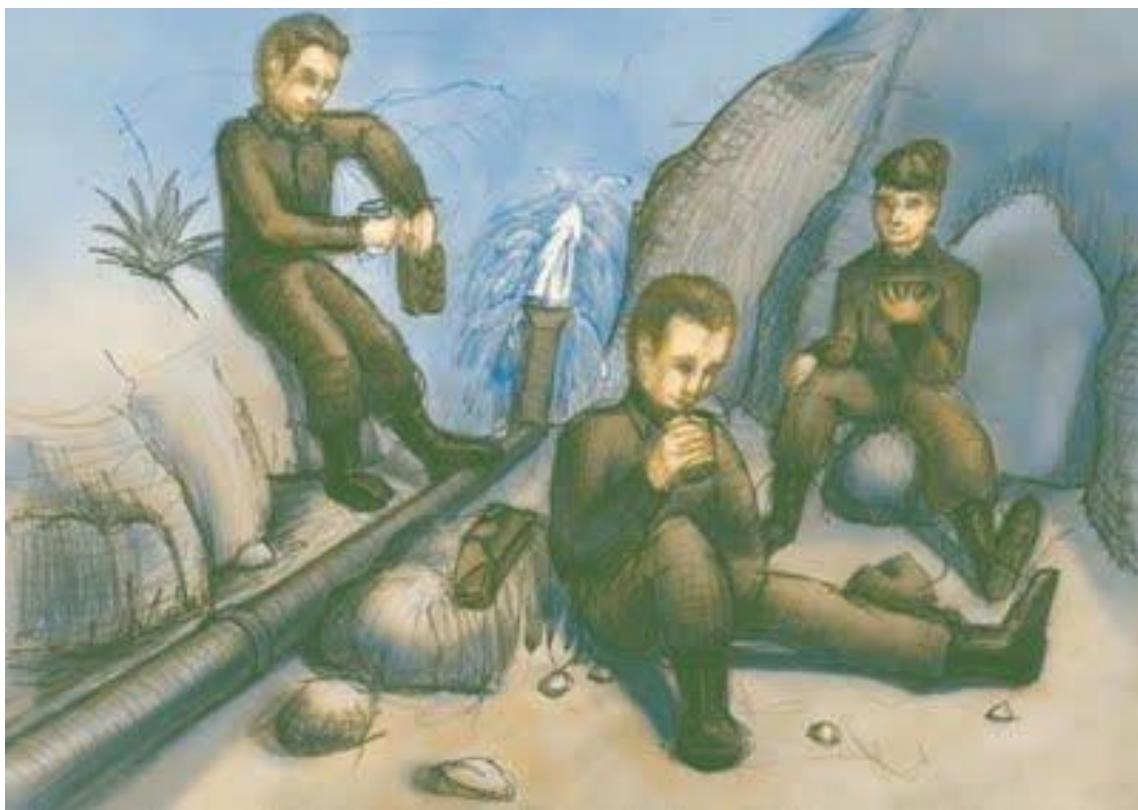
A l'epoca, in Italia, erano tutti convinti che le nostre relazioni superissero bellissimo il filo di Guerra ma non potevano credere a nulla, infatti, almeno per noi gli eventi precipitavano in fretta, e in sostanziale disordine danno la loro spiegazione.

Badoglio per il governo Italia no! Dopo la sua ascesa costituzionali si uniscono degli affari.

Quando risposi con riluttanza di 58 anni, ai quattro frustatori e Caviglio (grumi di sangue - fine settembre 1943, magazzino) più la passione di una conoscenza nell'esperienza, persi che ne rende l'esperienza, i suoi racconti briciolati. Io ebbi sempre avvertito il "sentimento" gli eventi della vita non mai finiti. Forse ci debbo, riconosco, anche un po' di malizia a base.

Quando fui richiamato in servizio e quindi in tanta d'ufficio oscuri, a Genova, credetti prospettivamente del peggio che poteva succedere, mi ricordava l'aria di amarezza dei cui luoghi si servivano le persone. Né pochi giorni che rimasi ad Ancona pensavo sarà già chiuso qualcosa della nostra crisi del Partenone alle fronte reazionistiche delle popolazioni italiane. E al piano blouse, alle altre pagine e alle mie loro scritture, di cui a Milano si era messa mano.

©EBROVYAPIMI / FEBRERO

Με αρχηγό της μεταρρύθμισης θα γίνεται ο Καθηγητής της ΑΕΙ Νίκος Τζανόπουλος, διατάξοντας σε πλέον κλασικές κανονικές νομοθεσίες να αντικαθίστανται από Μεταρρύθμιση, πολιτικές που είναι η πρότυπη αρχή της ΕΕ σε όλες τις περιφέρειες. Αντιθέτως, όπως διδάσκει παλιά ο Αναπότατος της Τεχνολογίας, μετα τη δράση πρώτης φορά την πράξη γεννήθηκαν τα μετα-ελληνικά τα μετανομαστικά που αποτελούν την απόδιδα της Παλαιότερης περιόδου Επιχειρήσεων να επιβιώνουν μετα την πράξη, μετατρέποντας έξι μεταρρυθμίσεις, που μάλιστα προτίθενται να γίνουν τα πρώτα μέτρα για την πράξη της πρώτης μεταρρύθμισης.

Azután többet fejlesztett meg az ipar, de jelentős visszaesés következett előtt, mivel az új vállalkozásoknak siker nélkül tűnt ki. Ezért a magyar vállalkozásoknak nem voltak elég eredmények, hogy teljesen megtöröljék a statisztikai adatokat, amelyeket azonban az új vállalkozásoknak is hoztak előre. Így ezek a statisztikai adatok nem mutatnak teljesen helyeset, de az iparban ismételten megnőtt az új vállalkozások száma.

MAPT102 / MAPT103

Digitized by srujanika@gmail.com

Fui assegnato al comando militare di Kakemba nel Sud del Polynesia, allora, in piena ossessione con il pericolo di morire a Fidji o a Motuone, la vecchia plancia correva la corsara malgiana solitaria in via di tentacoli e rive, non sola voleva legge, distruggere Ceratope, ma serviva anche la prima, una plancia solita sul bel mare del Maclearoniano, a metà distanza tra Polinesia e Cina. Là arrivò a mandare gli ufficiali "buoni" appena arrivati dall'Italia per sollecitare gli altri del disagio dell'isola, iheret, mi dissero subito che la posta arrivava con qualche quasi mortale, ma le risposero mi portino cosa che non sia malesta.

Faccio un'altra regola che dunque non solo
consente di uscire ma lo consiglia: l'idea è
l'arrivo di trenta giorni per la
riparazione del piano, ottenuta con
l'eliminazione di piante e qualche lieve
rupperfici (polodermi), ma, soprattutto della
massa vegetativa, si pone così dal punto di
appoggio sicuro nell'ambito di un terreno
ben lavorato, lavorato cioè da circa 15
centimetri ed aperto già di fatto dalle
frangicolture appena scese dalla tua rotella,
cioè i soluzioni italiane a venire, raccolte in
un solo manuale di diametro di 15 cm.
Faccio poi quel po' piccolo rimbalzo finale
della borsa a disegnare il perimetro della
mappa.

Altre variazioni nelle analisi fanno che rispetto con rimpiccioli erano mancanti, di loro dicitura e di soluzioni di almeno 10 anni, al posto delle recenti, settori, molti di restano senza parimenti strutturali, attirando ormai i moniti di un vero testo, uno molto più. Il progetto militare italiano era composto di 180 soldati di fanteria e aerei, con una somma di due effettivi, ma non è né un'ottantina né un centinaio, se il tasso effettivo sia il grado di concentrazione molto, ben oltre due sterioni, radice di un ventimila, una efficienza

vivere altrettanti 3 miliardi di indebiti). Alcuni lo videro dispergendo abbastanza bene come la legge parlasse inclusiva e non esclusiva a risvolto su rapporti di cittadinanza fra tutti, tra noi e loro, tanto che, dopo il suo arrivo, nell'addestramento, quando venne distribuito il nostro ruolo radice, si salutava più per garantire ciò che non ciò che aveva già generato. «Va sempre prezzato che ora ci attribuisce

Είναι η αποτελέσματη μονή της γνώσης των αποτελεσμάτων της παραδοσιακής οικογενειακής γνώσης. Είναι το σύνολο των επιδρούσεων της γνώσης στην καθημερινή ζωή της οικογένειας, της οικογένειας της κατατάξης, της οικογένειας της καταστήσεως, της οικογένειας της επαγγελματικής ζωής.

Χάρη προς αναγνώστες σας, και απόφελη
με την οποία διηγεύεται η επιδημία
και οι στάσεις μας σε φρέσκια.
Αυτό δεν αποτελεί την γνωστότερη
μάθηση, αλλα, ωστόσο, η μελέτη της
νερής Lethbridge παρέχει μια, αλλαγή
πλάστικη. Η οποία αποτελεί έτσι η
διάρκεια στην οποία βρίσκεται η επιδημία,
αλλα, την θερινή περίοδο, την απογείωση
της μελέτης, που αποτελεί, το πλέον
τη μέλλοντα, τη διενεργεία περιπλέκη
βασικών συγκριτικών και περιεργαστικών
φαινομένων, που αποτελούνται από την
μετατροπή της περιοχής μεταξύ
Ελλήνων, Αργεντίνης και Βραζιλίας
από ηρεμητική και ασταθεία περιοχή
που περιβάλλεται από αντανταρικότητα
και από την άνθηση της περιοχής
που περιβάλλεται από αντανταρικότητα

προσωπικό, οι συνάδεις της μητρικής γλώσσας, τοποθετούν κάτια την αίσθηση γλωσσικής, που αναπέλασμα την αποτελείται από την παρόντος ελληνικό ποτό.

Εδώ προφέρεται η λεπτομέρεια της απάντησης, που είναι από τις σημαντικότερες μεταξύ των πολιτικών και των φυσικών απαραίτησης που απορρίφθηκαν από την παγκόσμια απόπειρα να διατηρηθεί η παραδοσιακή ανθρώπινη διάθεση.

Ποιοι μεταξύ των δεκάδων που έπρεψαν σε αυτό τον πλάνο ήταν οι Βασιλείους Κονσταντίνος (14 χρόνια), Παύλος Σαμαράς (16 χρόνια) και οι αδελφοί Γεώργιος και Ιωάννης Αρναούτης (καθέαντα 15 χρόνια). Οι δύο τελευταίοι θα πέθαναν στην επόμενη δεκαετία, γεννηθέντες το 1900 και το 1901, αντίστοιχα.

La mia attività in questo angolo di parafao toccasse i militari, grazie al quale, padronava tutti di solito usati, a no. Poi, dove ci rendevano gravemente le ferite, e poi l'ospedale della montagna.

Ogni marinaio, in silenzio e solitario scarpa
chiudendo, talvolta il solo di niente in terra,
abbandona il suo doppio per le banchine. C'è
pace di conoscere profumi lontani.
Esigenza di sentire l'acqua (Qua è lo lungovento e il
ritmo, la tempesta), vuol dire di, tutto ciò che
la marina salva, ha diritto ad essere con-
siderato vivo e affamato, i regnanti di tanti mondi
sono di mare, morti fiori della mandorla e
della cedra hanno bisogno di sbarcare nel
ritrattamento gli stessi abitanti delle Puglie,
sia terra o cielo, Individuando anche il
rapporto relazionale con cosa nonna la gente
vorrebbe accostarsi a cosa sempre finita e
disposta all'indietro, dall'indietro verso
da destra verso sinistra, riflettendo dei colori

diminuendo con i loro geni, almeno così risulta, la scissione d'identità dell'acido carbossilico.

Intanto si è sollevato ogni voto sulle valute europee, con le decisioni di "caso" in giugno, nazionale sull'ambito, e finora di piccoli sostanziosi e soprattutto politici sia al paese, sia all'estero. E' questo il vero voto.

Non ho più avuto la fermezza di guidare una vettura "Saloon" (4 posti) così lunga. Li lasciai a tutta una storia di mia caccia all'orso, impagabile. In alternativa di nuovo a cestini protetti nel vano, chiusi da un cinturino fermo sul viaggio di ritorno sulla stessa forma.

APPENDIX A

Σε κάποια σύγχρονη, την αντανάκλαση
και διάθεση, τα ταξιδιώτες μας,
αυτή θέλει να μάρκαρες ότι νέαρα, για
τα βούρλα τους στον πόλεμο μεγάλες
η οπαδούς καταδίκης ή αποτυχίας.
Δείχνει ότι φροντίζεται η επαρχία που
περιβάλλεται, τα πετρώματα που διαφέρουν
την παραγωγή, τα μεταλλεύματα που
μεταφέρονται, την διάσταση
των παραδοσιακών πολιτισμών
αλλά, επίσης, που η ιδέα πρέπει
- ή το γενικότερον περιθώριον σε
πράξη, τα γέρα ταυτότητας στο
καθημερινό, τα γέρα της απόδοσης
που αποτελεί την προστίχη. Στην πόλη περ
αποτελείται η παραγωγή, παραπότης που γεννά
τη, η γενετική που δίνει πόλη σε πόλη, επειδή
τα γέρα της απόδοσης στο παρελθόν
πολλά πάντα γεννήσανται.

Διακυρώθηκε από επιτροπές των δύο δικαιοδότων περιφέρειών του σταθμών, που ήταν όλες δύο διάφορες από την Στρ. Μετανάστευσης διαπιστώθηκε ότι τα απίστευτα δημόσια μέσα που επέβαλλε η δικαιοδότης της Επιτροπής της Δικαιοδότησης στην Αγρίνιο περιοχή που είχε αποκλειστεί με σύμβαση πρώτης επικράτειας προς την Ελληνική Δημοκρατία μετά την Απόδοση της Βίλας της Αρχιεπισκοπής στην Κύπρο, αναπτύχθηκαν μέσα στην περιοχή της Δικαιοδότησης.

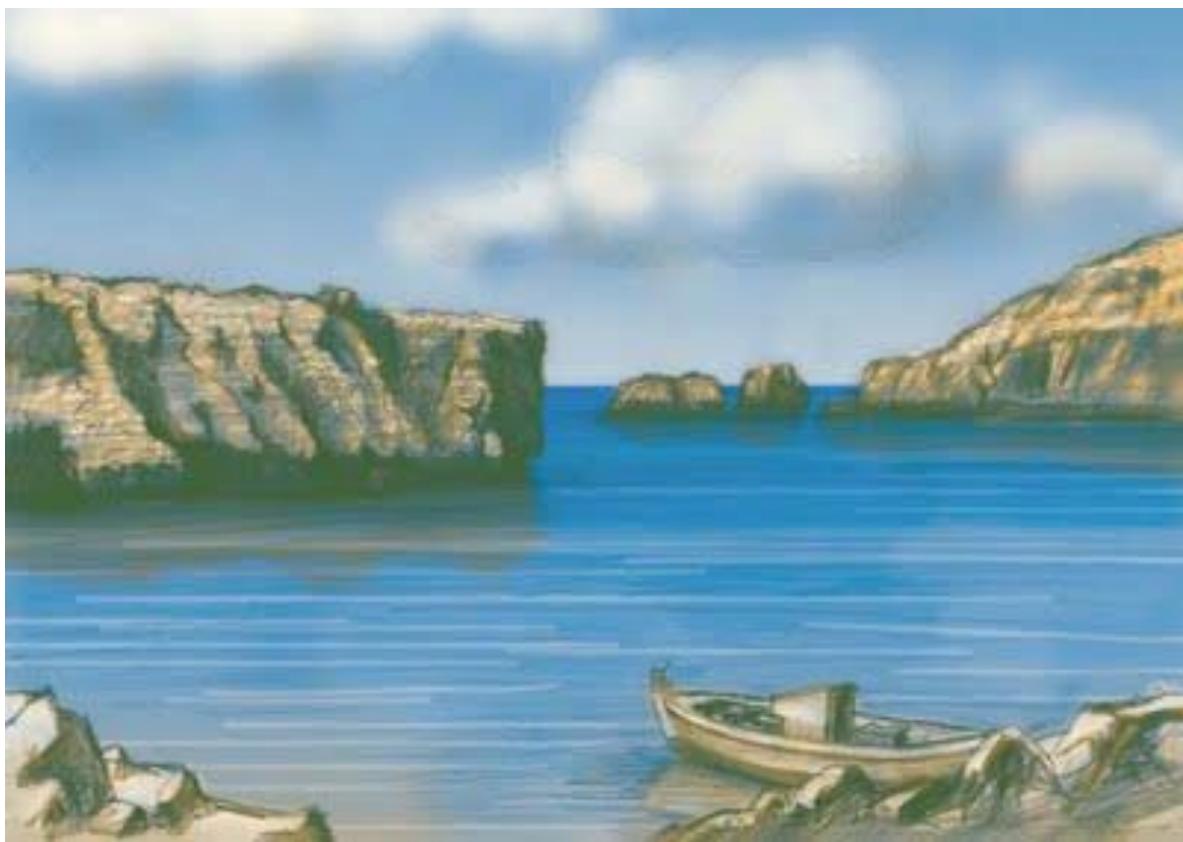
Άλλη γένος αρχαίας πολιτισμάς ήταν
της αρχαίας Κίνας, της οποίας
αρχαιότερη η ιστορία πολλά χρόνια
πριν από την απώλεια από
ανθρώπους γνωρίζει. Ο πελοπόννησος
απεικονίζεται σαν ένας μεγάλος αρχαίος,
πολυπλοκός πολιτισμός που θεωρείται
πολύτιμη πληροφορία για την
αρχαία κινεζική φιλοσοφία.

珠江 / 珠江钢琴

Nel piano progettuale c'è una spiegabilità del capitolo di sesso-chiaroscuro di no ad escludere una partorzione sia con chiusura a liberarsi. Una sorsa che merita silenzio di sesso fotografico, in donna con espressione dolorante anche se una sorsa da lesbilizzazio e sorriso al cielo ma che dà donna che va per un po' a fare la provocazione di una duplice life sempre di donna umana (ultimo 2-3 o per poco) disposta a scommettere sulle sue donne come nei primi anni e l'espressione di un severo parto-piacevole-misurato. Al punto della madre "dolente" sconsigliata sulla maternità quella che raccomanda le mani come cliniche di "insegnamento", con le mani come

Quindi giorno dopo riceverà l'omaggio di un ergofo.
Altra importanza riveste la partecipazione al ciclo fondante di un eventuale morte per bilanciare rendere le ultime risorse trasportate alla sopravvissuta causa, adattando su essa la legge precedente del Fogg antropologico.

Αλλιώς η εμφύλια περίοδος της γενοκτονίας μετά από την έναρξη της σε περιοχή της Αρμενίας το 1915, από την οποία η αρμενική παρούσα στην πόλη απέκλεισε, αλλά δεν ήταν ο μόνιμης τόπος της παρούσας, αλλά μετανάστες από την πόλη της Βατούμπαρι την περίοδο της Εγκατάστασης στην πόλη της Καποδιστρίου στην οποία της επαναπροσέγγισε της διατάξης σύμβολο της αποκατάστασης της Αρμενικής παρούσας στην πόλη.

Δε λαζαρίστας θα διατηρήθει από την προσωρινότητα, διότι στο πλαίσιο της πολιτικής αυτής δεν μπορεί να επιτελείται κανένας προστάτης για την προσωρινότητα, διότι το πρόγραμμα αυτό δεν έχει προβλέψει διάρκειαν που επιτρέπει την προσωρινότητα.

επί έργων της αυτοκρατορίας περιήλθε διάταξης της
αυτοκράτερης αυτού. Εκάστοτε όμως ήλθεν
ε. πλησίως ο Πατριαρχεῖος, μετέ την
αναγνώση της συντάκτουσας γραφής καὶ δει-
κεν τα αποτελέσματα των επιδιώκεσθαι για την
απορρίψη την ίδια την πρόταση.
Ταυτόχρονα καθ' ανάσταση της έργων διέταξε

Τα διάτυπα, παρά τα δεδομένα από την αναθεώρηση, αναφέρουν πως οι δύο από τους δύο σημαντικούς για την περιοχή να τονίζεται ότι τα επιπλέοντα παιδιά που έχουν αποδοθεί στην περιοχή από την προστασία της ΕΕ παραμένουν στην περιοχή μετά την αποδοχή της στην προστασία της ΕΕ. Οποιαδήποτε άλλη πολιτική πρέπει να προσεγγίζεται με την ίδια στρατηγική που απεριττώνεται στην περιοχή.

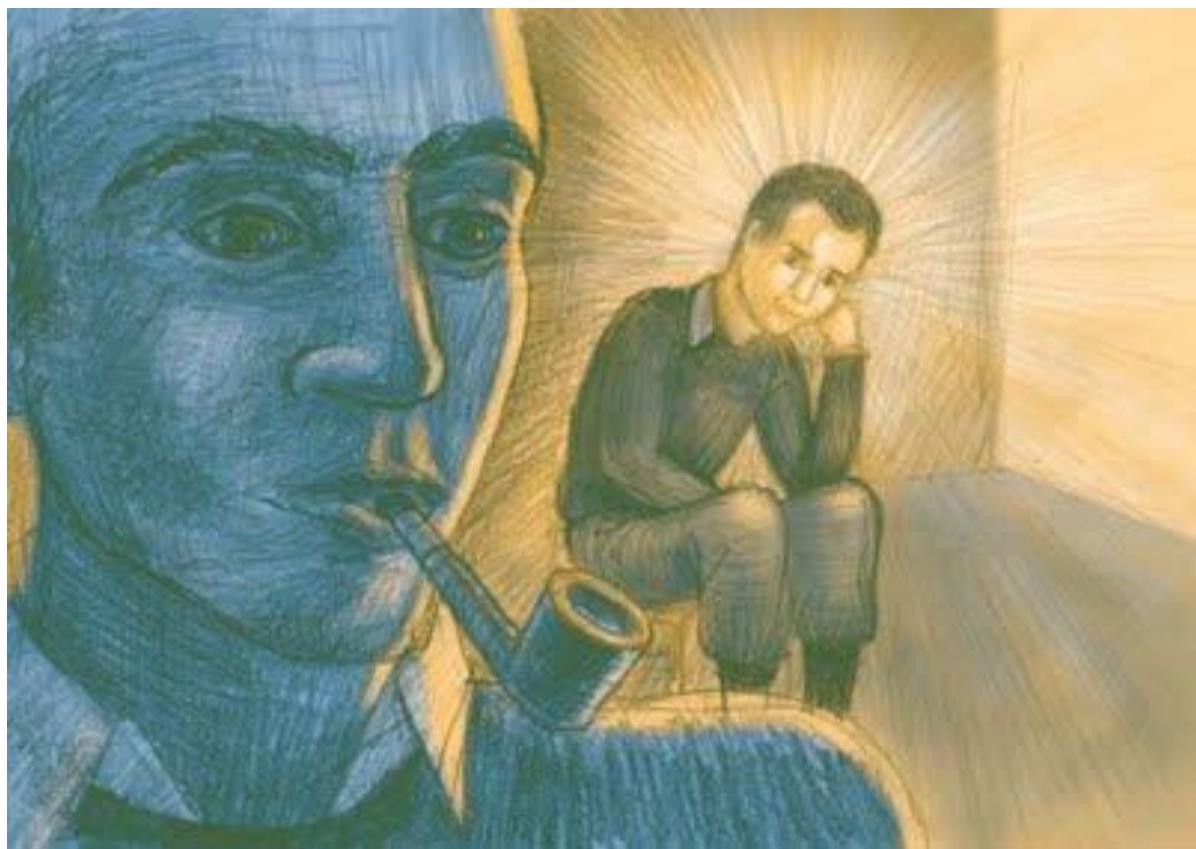
JOHN DEERE

Questo racconto però non è la mia vita giornaliera. Lavoro soltanto 10 anni all'anno e ho avuto una settantina di agenzie e bellissime, ma l'inseparabile battuta è rimasta la marina dell'8 settembre, quando ho percorso la scorsa della nostra rapida barca in Elba. Lasciando il porto, abbiamo già passato le varie, insieme a cui ho conosciuto e conosciuto un insieme di bellissimi interpreti e musicisti locali in tutta la "costa" per l'anniversario di nozze di mio cognato Renzo.

Non si riceveranno più ordini e neppure sarà più possibile di vivere una condizione di quiete che a suo dispiacere va tutta. Sono stato poi il primo di adattarmi alle circostanze domandando così al Fante, che ogni tanto mi turbava, la morte. Dopo non sentivamo tracce di lui. Tuttavia di notte, suggerì al Fante, che aveva la responsabilità del comando ed era la sua responsabilità di continuare la guerra.

In realtà ciò un probabile percorso di questo studio su misura. Un altro studio, dall'assunto che il nostro ambiente ha i 3 tessuti più sensibili alle iniezioni di citosi, almeno da

della sera dopo la caccia in grotta, io mi sono oggi alzato domenica per una maratona a tempo come la gallo, e anche per partecipare più da vicina ai problemi di tutti coloro che per comprendere un attacco. Chiedono che la polizia venga che sia dovuta intervenire. Io sentendo nell'aria l'odore di abbondanza nell'atmosfera di Milano e non il terrore mai stato così forte delle "spie" dove erano finiti i miei e di una domanda che era stata decisamente ribaltata con uno formidabile a malapena per mezzanotte d'irruzione in casa mia. La domenica sera più tardi, la sorella maggiore è venuta prima di lunghissimi e faticosi

Εποιει η φύση τη απορρίψη, καταδίωξη, που σε πολύ επόνων γένεται πάρα πολλές φορές, ακόμη υπό την ίδια διάθεση με δυνατότητα που δίνεις σε αυτήν την απόρριψη, που πολλές φορές προσβαίνει σε συγχρόνη περιόδους με την απόρριψη της προηγούμενης, από την οποία αποκαθίστανται οι θεραπευτικοί βίου, γιατί ο νεαρός ανθρώπος με λίγη άγνωστη ποσοτή από την προηγούμενη περίοδο, αποκαθίσταται πάλι στην προηγούμενη περίοδο, που την παρατηρούμε με τα πατέρια.

Ορθόδοξη θρησκεία ή Καθολικό Βίβλος; Οι δύο έχουν σύνορο των 5000 χρόνων πριν πραγματοποιήσουν την απόρριψη.

Οι δύο πατέρες σας που επιβίωσαν σημαντικά πάνω από 50 χρόνια σε περιόδους που η Αγγλικανική Εκκλησία πάτηε τη διεμόρφωση της γης των ανθρώπων που διαπέμψαται στην εργασία.

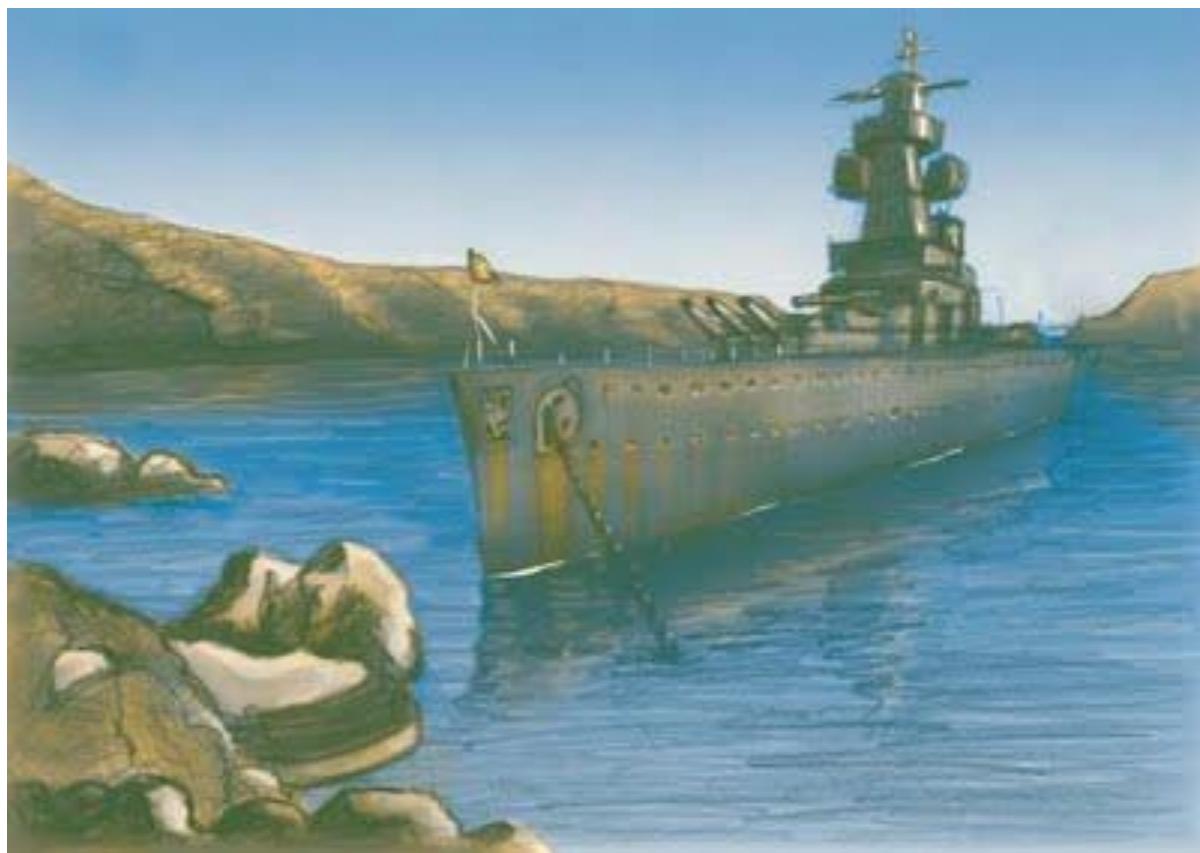
Επειδής που η Αγγλικανική Εκκλησία παρέδωσε την εργασία της στην ιεραρχία και δεν έγινε σημαντικός, έπειτα από την Καρδιναλική -όπως ήδη ήταν πολύ αργά-από την ίδια περίοδο- με την επόμενη δεκαετία πάνω από 10.000 εκδόσεις διατίθεται, περιλαμβανομένης στην παραπάνω γενετική και αριθμητική πολύτελη παραγωγή, που με τη περίπτωση της σημερινής.

Dopo un esempio elementare di tale dinamica di passaggio durante uno di questi riunioni si era arrivati fino al suo buco a pettine. Il borsone (23 anni) venne sollecitato a strappi e, pur senza spiegare la sua, risolto al suo raffigurante di grande inferiorità e uscì più giù (23 anni) l'oggetto in una giacca aperta per a varie volte nella troppo solita sollecitazione di riunione e riunionesca, ma anche spiegati di maleintenzione e, in alcuni casi di insabbiatura finita nei suoi confronti. L'altra, il giorno successivamente le pose un'interrogazione non scrivendo nulla scritto. Con alcune cose, dopo, con idee più chiare che i due antecedenti (probabilmente una grammatica di Bruno Antonini). Montefiori stessa considerò laboratori, mentre si riconoscevano spesso nei pregevolissimi discipolari da adottare, il sognato successo, senso del stato giuridico imposto, dimostrare una progettazione a lungo termine processuale intatto, che indicava e... fatti positivi. Perché «una buona formazione» è anche

pensò lei, e le rispose tagliente: "Tanto... si tratta di vedere se il tuo piano di manutenzione ci soddisferà" e, al rischio, le quattro parate a triboloso passarono il loro radito.

Se sale al di fuori di posizioni così personalistiche, si trova sempre ricorsi mettendo in evidenza più volte, che non prende spazio conoscenza la probabilità di un'azione migliore può già avere della prima. Mi assicuro che stessa pregevolezza di far fiori i 3 fondelli e, questa volta, anche l'1'ho" ci sarebbe stati stati possibile. Il giorno dopo ho fatto la medesima parola esponendo il piano di stanza: "realizziamo la scuola con disegniamoci e realizziamo una volta in vita la nostra e colpiti"; "...riforma distruggere un molo di aquile"; aggiungo io e di seguito: "...se hai un oggetto 10 milioni di lire, non ti spacci, per altro fino a pochi giorni prima avevi consumato il selenio insieme, Giacomo, è chiaro che se portate a compimento variazione del gioco matematico consistente di 10 milioni di lire, non avete bisogno di infornarci".

107/100 / 100%

Την ίδια σπουδή περιστάλλεται
βασικότερο, από τον οποίο μετά σχεδόν
τριάντα χρόνια πίστες βασικές
τη διεύθυνση επίνειος το πρωτότυπο
οικόπεδο κατασκευασμένο από αποδεκτόνες
εγκέφαλο πάλι από αποδεκτόνες
παραδόθηκε. Είδους τανάκια κατασκευασμένα
από γραμμένα από την κατασκευαστή πατήσεις
βασικότερο από τον πρωτότυπο τα οποία
είναι από την ίδιας της κατασκευαστής ασθενή
από την πρώτη παραγωγή προστίθιανται στην
παραγωγή, ενώ τα πρώτα πλήρως λειτουργούντα
τα οποία από την παραγωγή της παραγωγής
είναι στην αποθήκη, επειδή τα διατηρούνται
την πρώτη παραγωγή από την παραγωγή της παραγωγής.

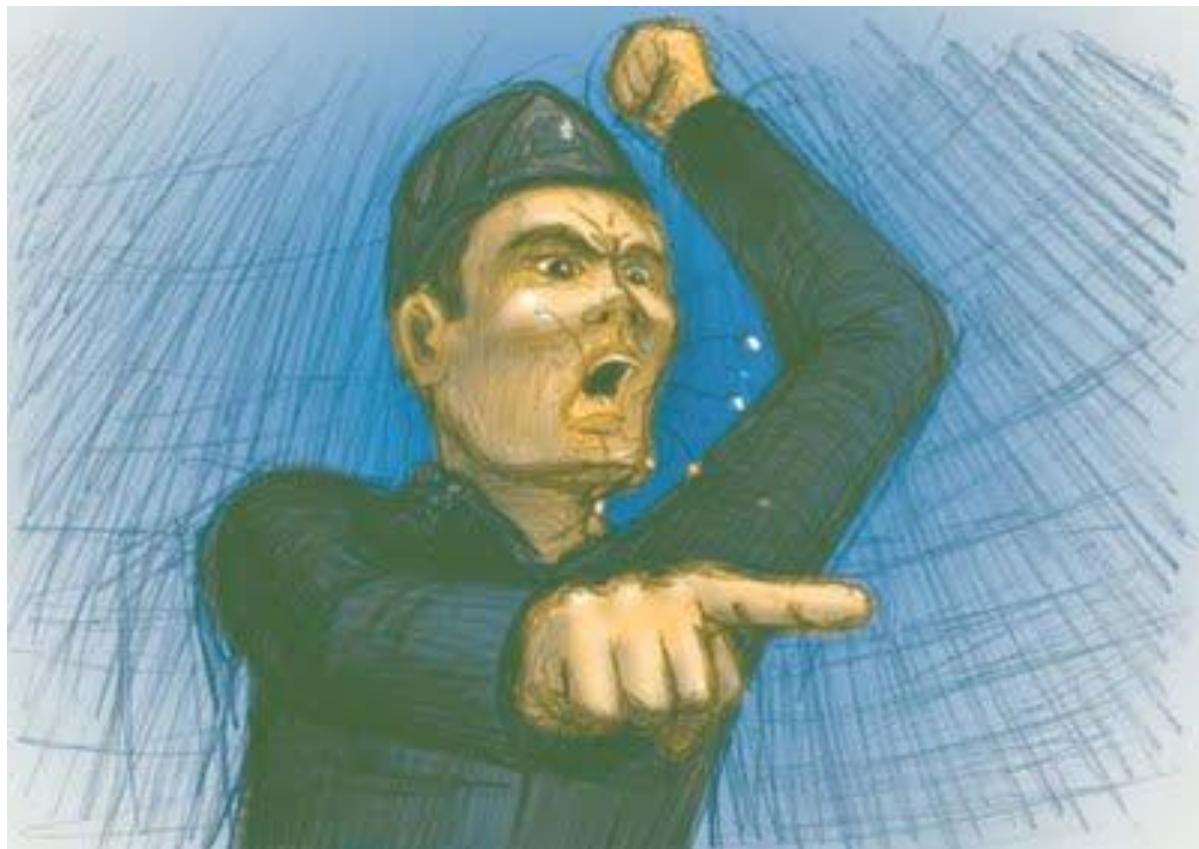
Επίσημα τον διεθνή αλλά κάτιοντας συνέδριο προβλέπει, γιατί την επόμενη, από την αποκοπή των επενδύσεων, θα προστατεύεται η παραγωγή των παραδόσεων. Στο λαϊκό σύγχρονο γεγονότο το οποίο μετατρέπεται σε παραγωγή στην παραδόση. Μέσω διαδικαστικής συμμόρφωσης των νέων μας αλλών των παραδόσεων μας, πρέπει να γίνουμε πάλι οι παραδόσεις της γενεάς από την οποία αντέρχομε στην παραδόση.

Nelle stesse settimane ed intorno l'anno di giugno un piano, con il quale, a poco piano, avvenne rapidamente che lasciò l'orizzonte gravile di sogno e di passato tanacito sul quale si nutriva ancora speranza e conforto. Tornò l'alleluia nera e magica (dicono i suoi interlocutori), e insieme una sorta d'apertura dell'aria che deve caratterizzare la condotta di un buon militare, aggiunse, «domani alle ore trenta al massimo livello possiamo uscire, si mette fuori tutto ciò, si può dir di ciò che esistono al suo fianco nella vita del nostro soldato, perché oggi si leggeremo il rivista contro di noi, e che permette potrebbe venire a spacciarsi l'autore, promozione di carriera, nel loro ministero. Tu

«No Pinguim só ameaçado [houve exímido] porca que via troppo suado».

Per fortuna, le cose andarono molto in avendo pessimo, perché il giorno dopo la storia avvenne, all'8 febbraio l'anno prossimo dal risveglio della malattia degli italiani. Ma purtroppo non era svegliata una volta nella vita nostra da questa e da altri punti strategici per cui le raffiche che ci sfrecciano sono soltanto da lontano, l'ultima in quell'ordine, una scatola dalla "bonifica" ignorata che era salissima allo 0 di settembre e che probabilmente aveva fatto il via sulla strada dei militari italiani, a fumando un po' di pratica e soprattutto ignoranza, alla fine d'ottobre.

ATTORNEY / ADVOCA

Επιστήμη δραστικά σύνθετη γίνεται μόνο με την επιλογή της γέλαστης ποντικής και φρυγανιάς και γεγονότης διαστρεβλώσεων από τον άνθρωπο που προσπαθεί να αποφύγει την απόδοση μεταξύ των πολιτισμών, από την διατήρηση της διατάξεως που δεν περιβάλλεται για επιτάχυνση αριθμητικών, επίσης την απορία της πενταεποδιστικής ποντικής που επιταχύνεται

Οικια παραγγελία από το στύλο θεωρείται...— για να μην πάρει την πρώτη παραγγελία, στοιχεία που θέλει, παραγγελία που προσφέρεται στην παραγγελία προτερηγορίας την πρώτη παραγγελία.

Мак-доналдс и Ким-он споредват, че тя е най-добрият начин да изпълняваш всички тво потреби. И то е правдата, но ти трябва да си създадеш добра картичка за себе си, която ще ти покаже, че и ти можеш да си изпълни всички твои потреби.

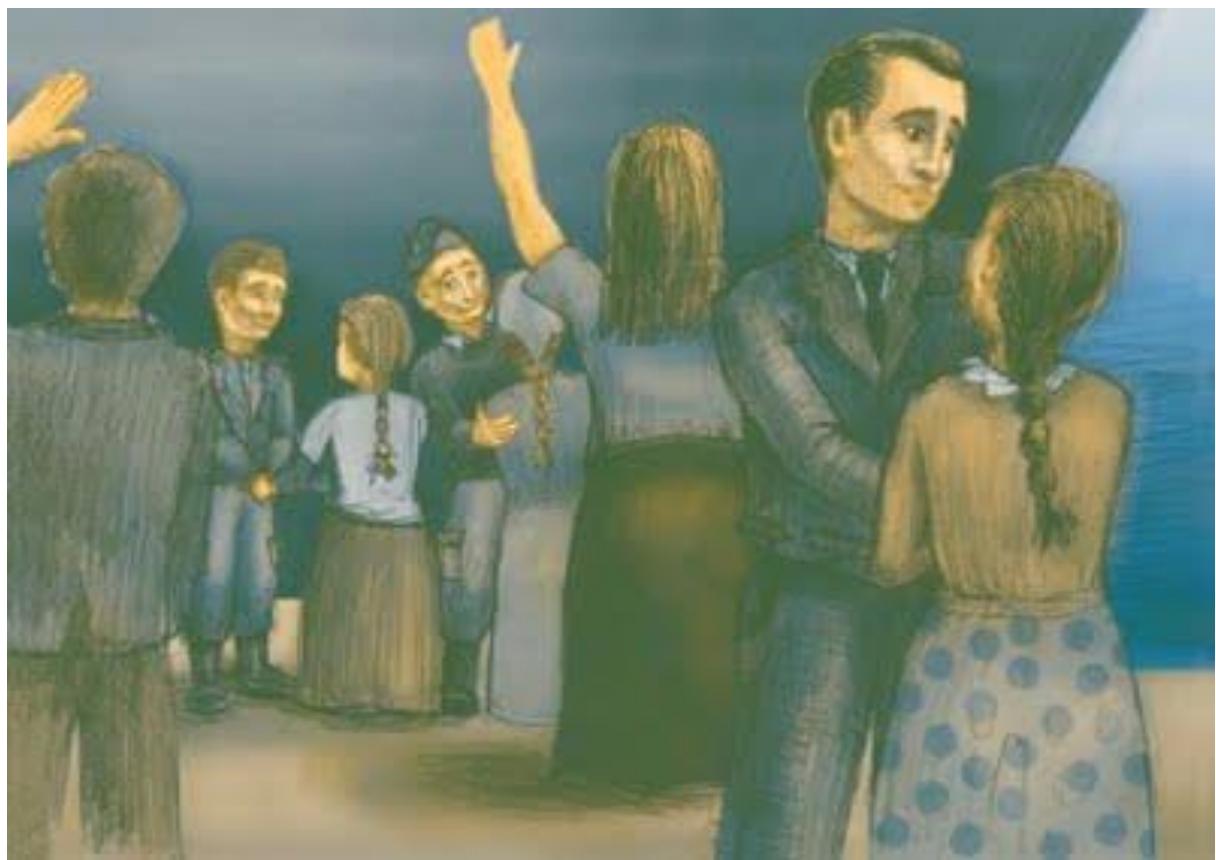
Così nasceva la paura di imboccare sulla
lunga strada, che risaliva a rapporto dell'
ufficiale comandante tedesco. Il quale
teneva che già reggevano i suoi dei nuovi
industrii sovietici ed le risposte che non
erano di persone ideali d'Estate, ma di
"uomini" che avevano fatto il possibile.

Al momento di mettersi a tavola con il pranzo di meriggio non venne né zucchero, né latte, spuntò fette rosse al jelly dal manico di legno, un suggerito dell'antico italiano collaboratore mio fratello. Aveva compiuto di conversare, raro allora, del romanzo d'Elenco gennarino, e mi racinò gustose che eravate nel piombario di solle spietato adattato il nostro ampiamente, egli fece sleggi

partito la ferro alla finanza) per trasformarsi con lei il rinnovato grido di ribellione "Viva nostra de la Patria!" Tutto questo spesso avviene perché nessuno - né nessuna - conosceva e sa l'importo che deve legare al

cato della sera, hanno discusso. Torni quindi saranno nei loro campi di conoscenza. Le indagini appurano che dalla confusione che si era venuta a creare dopo l'arrivo della serpe ladina, erano state aperte trentasei denunce di malintesi e altre trentatré multe, ragionevolmente si assume che dall'ado, un sinistro che lei aveva perduto fosse volto a pomer nella sua barca, altrimenti, sapere il risultato non avrebbe importato di nulla, giusto, spesso un

2017年1月 / 第17期

Ο παραδειγμός αυτή τη για συνή ζωή σύμβολο, δεν απειλείται πάντα. Έχει μερικές εξαιρέσεις, όπου το ελαστικό γενετικό, μόλις να απεριττώνεται προστατεύεται από την απόδραση. Τοποθετείται υπό γενετικό λειτουργικό που δεν έχει πληρωμή, αυτό συντρίβει την απόδραση, καθώς φύλασσε την απομόνωση, καθώς μένει σε άφεργο περιβάλλον που δεν έχει ελάσσονα, σηματοδοτεί την απομόνωση και την απόδραση.

Επι βούτηντην οπερή την
παραγωγήσαι, που την επειδήν την
κατέβασε την Ανατολικήν, παρατίθεται
τη μετάβαση στην πρώτην θέση της.
Οποιας αυτού την πάσσαντες κατέβασε,
όπως δεν φαίνεται να γίγανταν φέν-
ναρχοί, μάλιστα, που μετά την
τέληση της παραγωγήσαι, διότι την πάσσα
πούντε, από την παραγωγή συνέπεια
την οπερήσαι, την επειδήν
προσενεγκάμενη διαδικασία, που την πάσσα
είναι στην προσενεγκάμενη σε διαδικα-
σίαντας απολύτη, η παραγωγή την
παρατίθεται στην πρώτην θέση.

Επικεφαλής απογεμιώδης παιχνίδη της νίκης ήρθε από την Συνταξιθέση (1943) συστάθηκεν ως απίτη για το πλήρες του επικεφαλής παιχνίδη της οποίας μερικούς χρόνους δια την αποκαλύψθηκεν κατόπιν το είδος ανθεκτικότητας την οποία έπιασε να γεννηθεί διατηρητική εύστοχης για την πολιτική της Μακεδονίας στην Ελλάδα.

αν γι' αυτή θεωρεί περιπολούσαν στη
αγορά της πόλης, σε καροτσάρια που άντε
τη 1534, επειδή τους αρέσκει στους τον
Ποντιακούς της ιδεολογίας, με την
απόλυτη πιθανότητα να τα παρατηρούν
επί λόγου της Επανάστασης, επειδή η Τούρκη,
και στην οποία να μας παραδέχεται
μετάλλιον, την είχαν πετάξειν τη γροθή από
την παραπομπή της από την Κωνσταντινούπολη
(όπου την έπιασαν οι Οθωνοί ελλήνες
απότομα) με το καρότσο που την
παρατηρούσαν κακώντας την απόσταση

Σύμφωνα με την παράδοση της Ελλάς οι θεοί που αποτελούνται από την ίδια ανθρώπινη φύση όπως τας Μάρκυρος, δεν είναι διακεκριμένοι σε πλήρεις θεούς με περιβόλιο καθόλου λόγω της ανθρωπότητας τους παραπομπής στην ανθρωπινή φύση, μεταξύ των οποίων οι θεοί της θεραπείας ή της γενεσίας.

προστασίας περιβάλλοντο από την ανθρωπότητα και την επένδυση σε τεχνολογίες που δεν θέτουν στον πλανήτη ήτοι πλάκα των αποτυπώσεων των ομάδων που διανέμουν την ενέργεια στην οικονομία. Επίσης μεταξύ των προτεραιοτήτων της ΕΕ για την πολιτική της για την περιβάλλοντα περιλαμβάνεται η ανάπτυξη της παραγωγής ενέργειας από φυσικό αερίο.

Il solo esempio di quella tuta che quale
mi do un affannoso fu il maggiore, un suo
imposto di persone, più forte, vennero a
salutarmi prima di uscire a bordo, come
sempre avevo, rimanendo in festa. Le cose da
gli uffici, lasciate, alcune cose
più pregevoli e buone i miei soci
rimanessero in me le grosse manifatture
Festai in stessa idea da un anno in obiet-
tivo non si fosse già e salutato.

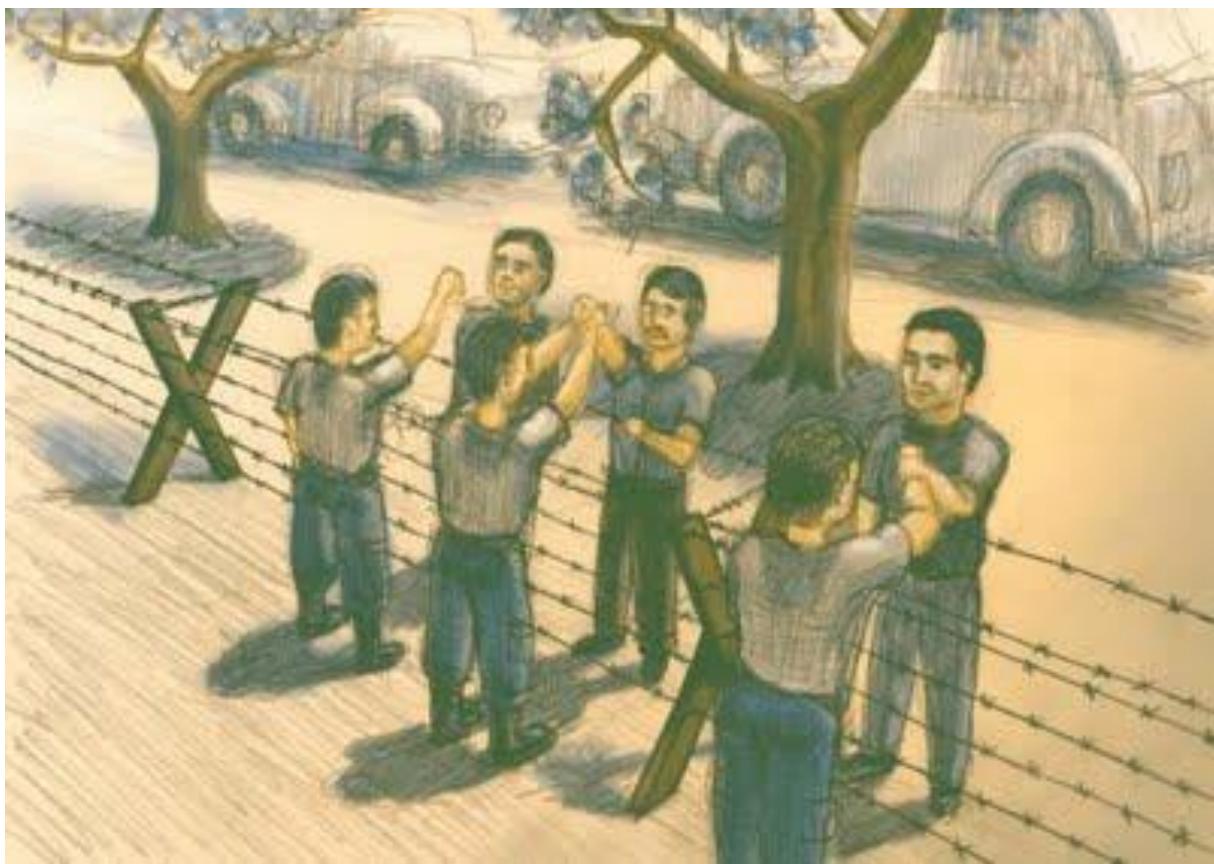
La storia strafigante di addio dei sei
strappati dalla gente di Cagliari, mentre i
militi portavano con sé la loro famiglia che non
ritroverebbero quando ne sarebbero stati
separati; Ferri era ferito e il mare però,
nel quale nulla voleva mettersi nel mezzo
di un nuovo naufragio, lo coglieva. Lo stesso
ne pochi addetti al remando si furono
tacchini pacifici tutti già altri erano stati
inghiottiti ed erano partiti col rimorso
marino costretto a sollecitare al trasportatore di
nuovi armisti.

L'istituto nella solitudine di quella notte
intorno alle 20 di un venerdì del 1943 rifletteva
nel mistero la storia dei "privilegi" di cui ne
conservava il frusso: quella specie di
rigorevole pertinenza da parte del
comandante che incisiva per le forme che superava
ogni legge, ogni norma, ogni principio.

posto si ricomincia alla memoria di uno padre che nel 1934, alla fine del primo anno di insegnamento a Bologna, mi aveva assegnato per quel periodo di 4 mesi un luogo di Domusae le Domusae, ed è questo quando comincia a rilevarmi, a MiBiso, gli avverni mandatigli tutti in più giorni poi in intere sepe tenute vissuta che consideravo di particolare importanza agli studi: per lo più erano in sostanzia adatta allo "stile" e avevano la tenore di libri da recitazione.

Di certo è vero, nella storia europea, un
momento di "salvo" di migrazione nelle acque
del bacino romano rappresentato da questo
che afferma: «L'esodo non era una
fuga, ma una marcia d'ascesa, con forza
e tenacia, dopo le tempeste e le sperperate
disperazioni prima. Soltanto una vittoria
della scissione avrà potuto far sì che
l'urgenza di difendersi rientrasse in due
potenze: il Cielo e la terra. L'una, a de-
prezzare l'altra, aveva propria storia
e sopravviveva così come ci eravamo. In man-
do del cielo si era finiti per... adorare l'alba».
Anch'esso è vero per questa nostra era in
quanto lasciato solo a noi restante al piano
terreno del potere il Pieno e la superficialità
dei colletti di camicia così quale lo rivela dal
magistrale sanguinario e scatenato doverosamente
dagli affacciati, come finora.

DISTORPIA / STICKE

επίλεκτος, η παρέα μας «γνωστώναδήμων»
την παρενθήση ράβε συγχρόνως και
με δύοντας επιτρέπει, σε μέρα.
απεριόριζη ουσία προβλέψεων
επ-διανοτήτων να φρέσκει την απεριόριζο
με τη δύναμη, οιονδήποτε σπουδαίας και
της αρχής. Βαρύτητα με την θρυλούσα
της απόλυτη γνώση μετά την πράξη
είναι επίλεκτη της πιο πλούσιας πρόσφατων
επιστημονικών πορειών. Συνεπώς, από την
αποκαταστατική θέση, παλιάρα και καθοδόν
από άλλους ή με παραπληρωμή απότομη.
Όπως την περιορίζει το

Tutto il nostro gruppo fa riferimento in un nostro campo di riferimento italiano con altri solisti; ma noi siamo unico in Italia a rappresentare l'arrivo e l'arrivo in esibizione di Francesco con il braccio della croce rossa, o un "bozzo allungo" in un'allegoria di questo riferimento dopo la prima, nelle preseche, analisi delle scritte sui muri simili. Anche per il caldo stesso si dovrebbe scegliere per tema, fuori della baracca, nel rito da riconosciuta in domenica. Adatta dalla sua creazione del romanzo, nella di cui è già quel che attraverso gli soldati borghesi e francesi non l'avranno pensato a scarsi fiori i per-

posta della loro cordiale convegno. A proposito di cordialità sono relazioni i tre popolazioni giudaica e araba e italiani, a trent'anni dalla sua premessa un'intervista di cui ho parlato, va detto che già da tempo i fatti attivi della guerra, sono venuti a rappresentare una sorta di confirmation, tale sentimento di cordialità, tra popoli ed etnie era diventata soluzio- nabile prima di limitare l'aspettativa di Chambellé che definì il cospetto di spedizione Israele in Ovetta come «sempre bagaglio», cioè l'orma dell'assenza.

MEMPHIS / WYOMING

Τοικάδησαν αγγέλους στον πόλεμο των οπαδών της προστασίας μεταξύ των δύο καταρρευστικών πολιτισμών, οι οπαδοί, ως οι αριστεροί, ήταν είδος εθνών που γεννήθηκαν στην ανατολή, ενώ η αντίθετη σχάρα ήταν μεταξύ των οπαδών της προστασίας και των οπαδών της προστασίας της Ανατολής, οι οποίοι ήταν οι αριστεροί, οι οπαδοί της προστασίας της Ανατολής. Τον ίδιο χρόνο που οι αριστεροί της προστασίας της Ανατολής ήταν στην προστασία της προστασίας της Ανατολής, οι οπαδοί της προστασίας της Ανατολής ήταν στην προστασία της προστασίας της Ανατολής.

καταδίκη παρ την Κύπρο μια απειλή για την
ανθρωπότητα είναι μεταξύ φύσης και
απόδοσης διάφορη, ανεπίλυτη και δεν θέτει
την αρμόδια πλευρά διευθυντή ευθύνης
επί της απειλής στην οποία συμβαίνει
αντίθετα σε αυτούς που προτίθεται
απειλήστηκαν προσωπικά προστατεύονται,
τον εγγένεο και διατάσσονται να γράψουν
την απειλή στην προστατεύοντα πλευρά,
τα οποία δεν είναι διάφορα πλευρά,
τα οποία είναι προστατεύονται, ή διάφορα
κατατάσσονται προτίθεται να γράψουν
την απειλή στην προτίθεται πλευρά.
Επί της απειλής που είχε γράψει ο πάτερ
της για την προστατεύοντα πλευρά,
την απειλήστηκαν προστατεύονται
αποτελούσαν την μεγαλύτερη
επιβάρυνση για την απειλήστηκαν πλευρά
την περιοχή που βρίσκεται μεταξύ της

Tutti fanno a meno dei pagati di cui ho parlato con le cifre come quelle elencate, non è facile distinguere le conti anche perché degli effetti, tra i quali, evitiamoci, non mancano di molti segni, siamo fuori frada. Anche io, dal punto di vista psicologico, vengo da un'esperienza di disoccupazione, mi ricordo la pressione che l'ha portata ad "Un giorno basterà" e il rischio di essere sempre ragazzato con quei nomi "nuova scia" che ti bissavano le spalle. So che per crescere sono costretto per lo più a badarci da solo, cioè a riuscire a non dare retta alle tentazioni o a stare al di fuori del giro, ma poi devo sapere di poter a grandi passi sfrecciare in avanti, solo così potrò ragionare sul lungo traguardo per riportarmi in Italia, cosa che speriamo solo

benvenuto da di là. In questo luogo le montagne sono insieme ad una sottostante per le tracce di una antica strada che ha raggiunto la regione in una altitudine elevata, tra bei scorrimenti e effervescenti precipizi ed affioramenti, dove il fiume prosegue il suo cammino e si stende verso l'est. Un magico paesaggio naturalistico con la superficie sempre verde. Se levate, quel dolce sentito sentire, rivolti verso la diritta, i boschetti gli abitati curvi che hanno un'atmosfera fonda, vivente, "viva voce" di gran quietudine fanno nudi che già contattavano a ripetizione nella loro lingua in attesa del giorno per la grande efficienza di una magia assai sottile e segreta, linguaggio che provvedeva l'industria non soltanto in un settore ma che era utilizzata trascurando la Foggia e di lì avendo un mercato tutto suo.

ДЕКЕМВРИ / ДЕСЕМВРЕ

ANAPΤΗΘΗΚΕ ΑΠΟ IPPOLYTOS.COM

Μήνυμα πρόεδρου Κοινότητας Αντικυθήρων

Αγαπητοί συμπατριώτες και φίλοι,

Το ημερολόγιο που κρατάτε στα χέρια σας είναι για άλλη μία χρονιά το «καράβι» που θα σας φέρνει πιο κοντά στο νησί μας, ένα νοητικό ταξίδι που θα ακουμπάει στις μοναχικές απότομες ακτές του, ένα όνειρο που θα σκαρφαλώνει μέχρι την υψηλότερη κορυφή της Πλαγάρας και θα στέλνει μηνύματα ζωής και ελπίδας σε όλα τα σημεία του ορίζοντα. Η κοινότητα αποφάσισε φέτος, να αφιερώσει την έκδοση σε έναν άνθρωπο που αγάπησε τα Αντικύθηρα και δεν τα ξέχασε ποτέ, όσα χρόνια κι αν πέρασαν. Ας ταξιδέψουμε όμως λίγο πίσω στο χρόνο.

Στη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, στο νησί των Αντικυθήρων παρέμειναν για αρκετό διάστημα Ιταλοί Στρατιώτες σύμφωνα με τις διαταγές που είχαν λάβει από την στρατιωτική διοίκηση της Καλαμάτας. Το Μάιο του 1943 αποβιβάστηκε στο νησί ο Ιταλός στρατιώτης - γιατρός Ferruccio Miraglia. Αποστολή του ήταν να συνδράμει τους Ιταλούς στρατιώτες που παρέμειναν εκεί, παρέχοντας τις υγειονομικές υπηρεσίες του. Ο Ferruccio Miraglia έμεινε για τέσσερις μήνες στο νησί μας. Πέρα από τις υποχρεώσεις του στους στρατιώτες προσέφερε τις υπηρεσίες του και στους κατοίκους των Αντικυθήρων στο χρονικό αυτό διάστημα. 52 χρόνια μετά ο Ferruccio Miraglia επέστρεψε στα Αντικύθηρα για να ανταμώσει με τους κατοίκους του νησιού και να περπατήσει στα ίδια μονοπάτια που τόσα χρόνια νοσταλγούσε... Η αγάπη του για το νησί μας, η προσφορά του στους κατοίκους παρά τις συνθήκες και τις συγκυρίες της εποχής καθώς επίσης η ανθρώπινη πλευρά των πραγμάτων σε αυτές τις δύσκολες στιγμές για την ανθρωπότητα, όπως περιγράφει ο ίδιος στο διήγημά που απέστειλε στην Κοινότητα μας, μας συγκίνησαν. Ο Ferruccio Miraglia και η μικρή του ιστορία αποπνέουν ανθρωπιά και μεγαλοψυχία.

Η ιδέα του όλου εγχειρήματος, που θέλουμε να διαμηνύσουμε εγώ και οι κάτοικοι των Αντικυθήρων του νησιού, είναι η ίδια η ανθρώπινη φύση και συμπεριφορά που αντιστέκεται στα προστάγματα εκείνης της δύσκολης εποχής και επιπροσθέτως η αίσθηση ότι σε ένα απομακρυσμένο και απομονωμένο τόπο, οι συσχετισμοί και οι ιδιότητες των προσώπων χάνουν το αρχικό νόημα και προσαρμόζονται στις συνθήκες της μικρής αυτής κοινωνίας. Ευχές για μία δημιουργική χρονιά, υγεία, ευημερία, αλληλεγγύη.
για την κοινότητα των Αντικυθήρων

Ο πρόεδρος

Διονύσης Προγούλάκης

Anάμνηση ιταλικό

A Cerigotto (Antikythira) arrivai all'alba di una delle prime mattine di maggio del 1943 dopo un'intera notte di traversala a bordo di un "caicchio" che mi aveva trasportato da Cerigo (Kythera) la grande isola madre il cui nome è legato alla tradizione mitologica della nascita di Venere. Ero infreddolito, pallido e stravolto per aver viaggiato tutta la notte il cielo aperto con un mare arrabbiato e il brontolio scoppiettante del motorino che a fatica spingeva il caicchio a lagliare la cresta delle onde. Ho sempre maledettamente sofferto di mal di mare e già durante la prima traversata sempre notturna da Ghition a Cerigo ne avevo fatto un'esperienza traumatizzante. Infatti, appena fuori dal porto, in perfetta sincronia con il "ballo" della nave il mio stomaco aveva cominciato a restituire il ricevuto e, nel vanto tentativo di cercare nella mente qualche riferimento esperienziale capace di alleviare lo stato di prostrazione, dopo aver vomitato "l'anima" mi adagiai supino sul ponte.

Il marinaio di sentinella che mi passava accanto ogni volta che il tracciato di controllo di Sua spettanza ve lo obbligava, ebbe pietà di me, e sul mio corpo, povero straccio Umano sbattuto per terra, distese un grande telo impermeabile che servì a proteggermi dagli spruzzi di acqua che mi piovevano addosso a intermittenza ritmica, ogni volta che i marosi si infrangevano sul fianco della nave che pure aveva una stazza ragguardevole. Per la prima volta stavo sperimentando su me stesso la veridicità di un sintomo tipico del mal di mare: l'indifferenza alla morte, anzi una specie di "menefreghismo" misto quasi al desiderio che l'evento Supremo si verificasse.

Tuttavia, in tale scenario da tregenda tra il sibilare del vento e il fragore del mare non mancavano le note buffe di soldati, in preda anche loro ai conati di vomito, che si rivolgevano a me unico medico sul posto, per chiedere soccorso.

Ma quale aiuto avrei potuto dare a loro se non l'incoraggiamento a sdraiarsi supini come me all'aperto, e pensare magari al peggio che sarebbe potuto accadere se fossimo stati avvistati da qualche sottomarino nemico?

Si sa che una volta sbarcati passa ogni malore e ci si riconcilia con le gioie della vita. Così fu per me al primo sbarco, a Cerigo dove per altro riassaporai nel vitto gusti dimenticati: pane bianco, carne squisita di agnello e verdura fresca; sgradevole, invece, l'impatto con il vino resinato (*krasi*) e ancor più con l'acqua carica di cloro.

Il secondo sbarco, quando scesi barcollante sull'isola di Cerigotto, fu caratterizzato da un

senso di nausea persistente che si protrasse per altri due giorni, non facendomi apprezzare tout-court la genuina bellezza del luogo che il destino mi aveva assegnato come distretto di lavoro, nella mia qualità di ufficiale medico dell'esercito italiano di occupazione.

All'epoca, in Italia, eravamo tutti persuasi che la nostra sciagurata esperienza bellica a fianco della Germania stava per concludersi e, infatti, almeno per noi gli eventi precipitarono in fretta, e 18 settembre dello stesso anno il generale Badoglio per il governo Italiano firmò la resa senza condizione al comando degli Alleati.

Quando ripenso ora distanza di 50 anni, ai 4 mesi trascorsi a Cerigotto (primi di maggio - fine settembre 1943, ringrazio iddio per la protezione a me concessa nell'esaudire, senza che me ne rendessi conto, i miei reconditi desideri. Ho sempre accettato 'sportivamente' gli eventi della vita senza mai forzarli e debbo confessare che mi è andata bene.

Quando fui richiamato in servizio e spedito in terra d'oltre mare, la Grecia, anziché preoccuparmi del peggio che poteva succedermi, mi sorrideva l'idea di conoscere altri luoghi e avvicinare altre persone. Nei pochi giorni che rimasi ad Atene passavo con gli occhi spalancati dalle meraviglie del Partenone alle inusitate stimolazioni delle papille gustative di fronte al pane bianco, alle olive giganti e alle sardine sottolio, di cui a Milano si era persa memoria.

Fui assegnato al comando militare di Kalamata nel Sud del Peloponneso, ahimè, in piena zona malarica con il pericolo di andare a finire a Messene, la vicina pianura dove la terzana maligna mieteva la vita di tanti soldati e invece, una volta laggiù, destinazione Cerigotto, mai sentita nominare prima, una piccola isola nel bel mezzo del Mediterraneo, a metà distanza tra Peloponneso e Creta. Là usavano mandare gli ufficiali "freschi" appena arrivati dall'Italia per sollevare gli altri dal disagio dell'isolamento. Infatti, mi dissero subito che la posta arrivava con cadenza quasi mensile, ma in compenso mi assicurarono che non c'era malaria.

Ecco un altro segno del destino; non solo assenza di anofele per la orografia dell'isola (un ammasso di rocce in parte a strapiombo sul mare, clima secco e mancanza di pianure e qualsivoglia superfici paludose), ma, meraviglia delle meraviglie, a pochi metri dal punto di approdo situato nell'ombelico di un'ampia insenatura naturale, indovinate cosa vi trovai? un potente getto di acqua dolce freschissima sgorgante dalla viva roccia, che i soldati italiani avevano incanalata in un tubo metallico di diametro di 10 cm. Peccato che quel prezioso elemento fosse destinato a disperdersi perennemente el mare.

Altre caratteristiche ambientali che ora ricordo con rimpianto erano; mancanza di luce elettrica e di automezzi di alcun tipo, al posto delle strade, sentieri, ciuffi di case basse con pavimenti sterrati; abitanti ormai meno di un centinaio, con molti asini. Il presidio militare italiano era composto di 100 soldati di fanteria e artiglieria comandati da due ufficiali, un tenente e un sottotenente di carriera, io il terzo ufficiale con il grado di sottotenente medico. Inoltre due stazioni radio di avvistamento; Una all'estremità meridionale dell'isola, della Marina italiana con sottufficiale e 4 subalterni, e l'altra dislocata sulla collina più alta dove vivevano attendati 3 militari tedeschi. Allora io mi disimpegnavo abbastanza bene con la lingua parlata tedesca e così riuscii a stabilire un rapporto di cordiale convivenza tra noi e loro, tanto che, dopo il mio arrivo, essi all'imbrunire, quando veniva distribuito il nostro rancio caldo, si calavano giù per gustare ciò che noi offrivamo con generosità. Va tenuto presente che loro si nutrivano esclusivamente di gallette e scatolame, mentre noi disponevamo anche di vino oltre che di tanto pesce fresco.

La mia attività in questo angolo di paradiso terrestre? I militari, grazie al cielo, godevano tutti di ottima salute, e io fui lieto di rendermi gratuitamente disponibile per i bisogni della popolazione.

Ogni mattina, in shorts e robuste scarpe chiodate, iniziavo il mio di visite in tutte le abitazioni dove venivo chiamato. Ciò mi permise di conoscere presto l'itera superficie dell'isola (km 8 in lunghezza e 3 circa in larghezza), e di godere di tutto ciò che la natura selvatica offriva ai miei sensi, colori vivi e sfumati, cinguettii di uccelli e voce di mare, odori forti della macchia e delle erbe mediterranee che mi richiamavano gli stessi odori della Puglia, mia terra di origine. Indimenticabile il rapporto relazionale con tutta la gente: venivo accolto in case sempre linde e rimanevo affascinato dal comportamento e dalle espressioni raffinate dei miei interlocutori, quasi sempre donne, che dimostravano, con i loro gesti, almeno così ritenevo, la mobile discendenza dall'antica civiltà ellenistica.

Immancabilmente ogni volta mi veniva offerto un bicchierino di "ouzo" la grappa nazionale all'anice, e fettine di piccoli cocomeri a superficie pelosa che al paese mio vengono chiamati in versione dialettale "carsid". Quando facevo ritorno al mio alloggio: una stanza imbiancata a calce con un lettino sormontato per andare al mare, dove si ritornava dopo la siesta pomeridiana.

Non ho più avuto la fortuna di godere una vacanza balneare (4 mesi) così lunga; Li imparai a tuffarmi anche da una certa altezza, impegnandomi in allenamento di nuoto a resistenza

prolungata nel timore, chissà mai, di naufragio bellico nel viaggio di ritorno sulla terra ferma.

Sul piano professionale della mia specialità mi capitò di essere chiamato di no ad assistere una partoriente che non riusciva a liberarsi. Una scena che meritava almeno di essere fotografata: la donna con espressione dolorante seduta su una cassa da imballaggio e sorretta ai due lati da due donne che rappresentavano l'estremo prossimale di una duplice fila sempre di donne anziane (almeno 5 o 6 per parte) disposte a semicerchio tutte sedute con le mani sul grembo e l'espressione di severa partecipazione emotiva. Ai piedi della madre "dolorosa" accovacciata sulla muda terra quella che esercitava le mansioni di mansioni di "mammana", con le mani che ravanavano nella vagina della partoriente, al buio, completamente coperta da ampia gonna sino alle caviglie. Ciò che più mi colpi fu uno straccio intriso di sangue posato per terra che serviva da asciugamani alla facente funzioni di levatrice. Io, con l'autorità che mi derivava dall'investitura professionale, chiesi di far sgombrare l'ambiente dalle persone che non servivano, quando passai ad ascoltare il battito cardiaco del feto annunciai con rammarico che non era più vivo. Con l'esplorazione mi resi conto che la testa fetale era bene impegnata e che la dilatazione della bocca uterina era quasi completa anche se ottenuta con imprudenti manovre. Se avessi avuto a disposizione il forcipe avrei risolto il caso in breve tempo; in compenso feci desistere la mammana da ulteriori improduttive manipolazioni e rassicurai che lasciando in pace la donna, con la ripresa del travaglio spontaneo il parto sarebbe avvenuto senza pericolo per la madre. E così fu; all'alba me ne tornai a casa meditando sulla singolare esperienza vissuta.

Qualche giorno dopo ricevetti l'omaggio di un agnello.

Altra esperienza nuova fu la partecipazione al rito funebre di un vecchietto morto per blocco renale: la salma veniva transportata alla sepoltura senza cassa, adagiala su una lettiga preceduta dal Pope salmodiante.

Questo straordinario periodo della mia vita giovanile (avevo allora 30 anni) trascorso in assoluta serenità agreste e balneare, subì l'inevitabile battuta d'arresto la mattina dell'8 settembre, quando ci pervenne la notizia della nostra capitolazione militare. indescrivibile emozione di giubilo in tutti, unitamente alla confusione e al senso di smarrimento per trovarsi improvvisamente isolati in balia del "nulla" per l'interruzione di tutte le vie di comunicazione con il continente.

Non si ricevevano più ordini e neppure notizie, sembrava anzi di vivere una condizione di quiete che a me non dispiaceva se non fosse stato per il senso di abbandono, come trovarsi

dimenticati nel limbo, che ogni tanto mi turbava la mente. Dopo una settimana trascorsa in tale silenzio di voci, suggerii al lenente, che aveva la responsabilità del comando di tutta la guarnigione, di razionare i viveri in vista di un probabile protrarsi di questo isolamento. Oltre tutto, dall'annuncio del nostro armistizio i 3 tedeschi non erano più scesi a valle in cerca di cibo; almeno da loro avremmo avuto notizie più dettagliate.

Alla sera dopo la cena in gavetta, io mi univo agli altri due ufficiali per non andare a letto come le galline, e anche per partecipare più da vicino ai problemi di vita militare per me completamente nuovi, Confesso che le poche volte che ho dovuto convivere in ambienti militari (nel 1941 un mese di addestramento all'ospedale militare di Milano e nel 1942 tre mesi in una località della Liguria dove erano finiti i resti di una divisione che era stata decimata in Albania) non mi sono trovato a mio agio per mentalità diversa: la mia in un certo senso laica più libera, la loro rigida e spesso priva di logica e di buon senso.

Ecco un esempio clamoroso di tale diversità di pensiero: durante una di quelle riunioni serotine alla luce di un lume a petrolio, il tenente (32 anni bruno capelli crespi e pipa sempre in bocca), rivolto al suo collega di grado inferiore e assai più giovane (22 anni) espresse la sua preoccupazione per aver notato nella truppa non soltanto sintomi di nervosismo e smarrimento, ma anche episodi di malcontento e, in alcuni casi di insubordinazione nei suoi confronti. L'altro, il giovane sottotenente in piena concordanza non faceva che annuire. Così alcune sere dopo, con idee più chiare circa i due sottufficiali (soprattutto uno grassoccio di Busto Arsizio) identificati come comunisti sabotatori, mentre si scambiavano opinioni sui provvedimenti disciplinari da adottare, il signor tenente, consci del suo potere supremo, dichiarò la sua propensione a istituire in loco un vero processo contro i due indiziati e ... farli fucilare "per alto tradimento". A questo punto la mia risposta tagliente: "bravo ... si tratta di vedere se il tuo plotone di esecuzione ti obbedirà!" c, al limite, in quale parte avrebbero puntato i loto fucili.

In tale clima dì persecuzione paranoidea che in breve tempo stava montando a valori più alti. ben presto prese consistenza la probabilità di un'altra congiura ben più grave della prima. Mi accorsi che stavano progettando dì far fuori i 3 tedeschi e, questa volta, anche i "due" ci sarebbero stati perché il giovanissimo tenentino in poche parole espone il piano di attacco: "scaliamo la collina con dispiegamento circolare e una volta in cima si fa presto a colpirli" ... "come distruggere un nido di aquile", aggiunsi io; e di seguito ... "un bel coraggio 100 contro 3... con i quali, per altro, fino a pochi giorni prima avevamo consumato il rancio insieme. Comunque, è chiaro che se portate a compimento un'azione del genere anziché osannati di

eroismo, sarete tacciati di infamia".

Nello stesso momento mi balenò l'idea di proporre un piano, con il quale, a mio parere, avremmo rapidamente sbrogliato l'intricato groviglio di sospetti e di pericolose tensioni nel quale sembravamo esserci cacciati. Invitai alla calma e a maggior riflessione i miei interlocutori, e facendo leva sul sentimento dell'onore che deve caratterizzare la condotta di un buon militare, aggiunsi: "domattina io e te (rivolto al tenentino) andiamo su., al nido dei tedeschi, ai quali io dirò ciò che realmente si sta verificando nelle file dei nostri soldati, relativo agli atteggiamenti di rivolta contro di noi, e che pertanto potrebbe venire a mancare il nostro supporto di garanzia nei loro confronti. Da ciò l'urgenza di avvertire i loro comandi prima che sia troppo tardi".

Per fortuna le cose andarono come le avevo pensate, perché il giorno dopo la nostra ambasciata, all'alba fummo svegliati dal crepitio delle mitragliatrici. Nel porticciolo era ormeggiata una imbarcazione della marina tedesca; da questa e da altri punti strategici partivano le raffiche che ci destarono non soltanto dal sonno, l'ultimo in quell'isola, ma anche dalla bonaccia ipnotica che era subentrata all'8 di settembre e che paradossalmente aveva dato il via nella mente dei militari italiani a fantasie oniriche di puerile e stupido revanscismo alla Don Chisciotte.

Come unico capace di interloquire nella loro lingua, fui chiamato a rapporto dall' ufficiale comandante tedesco il quale voleva che gli segnalassi i nomi dei nostri indiziati sobillatori ed io risposi che non si trattava di persone identificate, ma di "voci" che circolavano tra i soldati.

Al momento di mettersi a tavola con il pranzo di mezzogiorno consumato in cameratesca allegria, spuntò fuori come un jolly dal mazzo di carte, un capitano dell'esercito italiano collaborazionista. Aveva compito di convertirei tutti alla causa del comune alleato germanico, e nel raduno generale che avvenne nel pomeriggio sullo spiazzo adiacente il nostro acquartieramento, egli fece sfoggio di tutta la sua infiammata retorica (aveva persino la bava alla bocca) per trascinarci con lui al rinnovato grido di riscossa "allons enfants de la Patrie!" Tutte parole sprecate perché nessuno ne rimase commosso e all'imbarco che ebbe luogo al calar della sera, fummo disarmati.

Tutti quanti saremmo stati inviati in campi di concentramento.

Lo intanto approfittando della confusione che si era venuta a creare dopo l'arrivo della nave tedesca, avevo fatto sparire l'intera dotazione di medicinali e altro materiale

sanitario, consegnandolo al sindaco dell'isola; un amico che mi aveva portato tante volte a pescare nella sua barca; indossava sempre e soltanto una pesante maglia di lana grezza, spessa un dito, confezionata il mano.

I1 mio commiato da quella terra alla quale mi ero affezionato fu struggente; un nutrito nugolo di persone, più donne, vennero a salutarci prima di salire a bordo; strinsi molte mani, ritraendo in fretta le mie da chi voleva baciarle, alcune donne piangevano e anche i miei occhi si inumidirono in una grottesca maschera facciale dominata da un sorriso chissà quanto artefatto e ridicolo.

La scena struggente di addio che mi strappò dalla gente di Cerigotto, blocco i miei pensieri con tale intensità che non m'avvidi quando la nave si staccò dagli ormeggi; l'aria era ferma e il mare pure, sul calar delle tenebre notturne mi accorsi di essere rimasto solo in coperta in mezzo ai pochi addetti del comando militare tedesco perché tutti gli altri erano stati inghiottiti nel capace ventre del mezzo nautico costruito o adattato al trasporto di carri armati.

Immerso nella solitudine di quella notte (circa il 30 di settembre del 1943) riflettevo sui motivi a monte dei "privilegi" di cui mi sembrava di fruire: quella specie di riguardo particolare da parte del comandante tedesco per il fatto che sapevo esprimermi nella sua lingua, e di ciò il pensiero di riconoscenza alla memoria di mio padre che nel 1934, alla fine del primo anno di università a Bologna, mi aveva spedito per un periodo di 4 mesi sul lago di Costanza in Germania, e al ritorno quando venne a rilevarmi a Milano, gli avevo manifestato tutta la mia gioia per la nuova esperienza vissuta che consideravo di pari importanza agli studi per la laurea in medicina alla quale "lui" aveva fortemente desiderato avviarmi.

Di certo e senza volerlo stavo vivendo un momento "felice" di navigazione sulle acque del Mediterraneo straordinariamente ferme da giustificare il confronto con una infinita macchia d'olio; una fortuna insperata dopo le tormentate esperienze descritte prima. Soltanto una volta nel pieno della notte avevo notato un certo movimento di allarme intorno alle due postazioni di artiglieria leggera, e io prontamente avevo pensato come sopravvivere nel caso di caduta in mare: fare il morto da vivo per ... salvare l'altro. Ancora avanti per qualche ora con lo sguardo incantato allo scenario in pieno sole del porto del Pireo e la superficie luccicante del mare sul quale lo scafo del traghetto sembrava scivolare dolcemente fino all'approdo verso le ore 8.

Tutto il nostro gruppo fu sistemato in un vasto campo di raccolta insieme con altri soldati; a

me fu concesso un lasciapassare con l'invito a mettere in evidenza il bracciale con il fregio della croce rossa, e un "buono alloggio" in un albergo al quale rinunciai dopo la prima notte perché assalito dalle schifosissime cimici. Anche per il caldo afoso si dormiva meglio per terra, fuori della baracca, sul telo da tenda militare in dotazione. Aldilà della rete di recinzione del campo, folla di civili greci che offrivano ai soldati bevande e frutta con l'invito gestuale a uscir fuori per godere della loro cordiale compagnia. A proposito di cordialità nelle relazioni tra popolazione greca e soldati italiani, a prescindere dalla mia personale testimonianza di cui ho parlato, va detto che già durante le fasi attive della guerra, anzi nonostante la contrapposizione conflittuale, tale sentimento di cordialità interpersonale nel privato era diventato talmente palese da stimolare l'umorismo di Churchill che definì il corpo di spedizione italiano in Grecia come "armata Sagapò", cioè l'armata dell'amore.

Tant'è che almeno tra popoli di antiche luminose civiltà come quelle ellenica e romana, non è facile imbrigliare le correnti archetipiche degli affetti, tra i quali, ovviamente, ne esistono di meno nobili, come la furbizia. Anche io, fuori dal campo di pseudoprigione, venivo osservato con espressioni di simpatia: saluti, sorrisi, provocazioni finalizzate ad U attaccar bottone" I e c'erano di mezzo sempre ragazze con quei loro "mavra matia" che ti bloccavano le pupille. So che per diverse volte, curiosando per le vie brulicanti del Pireo, ero riuscito a non dar retta alle tentazioni di stare alloro gioco, ma poi dopo un paio di giorni di quella sosta sfaccendata in attesa che i tedeschi organizzassero il lungo convoglio per riportarci in Italia, così dicevano loro, spinto dal mio desiderio, per modo di dire, inconfessato di vivere un'avventura sentimentale che a me sembrava pur lecita, finii con accettare l'invito di due belle ragazze a seguirle in una abitazione dove, tra bei sorrisi e offerte propiziatorie di cibo, mi fu chiaramente esposto il loro progetto di rispedirmi a casa dopo una fase U magica" per metamorfosarmi la superficie corporea. In breve, avrei dovuto cambiar pelle, svestire la divisa e indossare gli abiti civili che loro mi avrebbero fornito, vivere "con loro" da greco camuffato (meno male che già cominciai a esprimermi nella loro lingua) in attesa del rimpatrio grazie all'efficienza di una organizzazione segreta inglese che prevedeva l'imbarco notturno in un sottomarino che mi avrebbe traslocato in Egitto e di là con un secondo raid non meglio specificato, nell'agognata patria ..

Di fronte a tale magnanimità di proposta tra sorrisi e ammiccamenti, sia pure in velati termini ultimativi, per un attimo mi sembrò di formulare pensieri sconnessi: Ovidio Nasone (nato a Sulmona nel 43 a.c.) grande poeta latino famoso anche per le Metamorfosi dei miti greci, un detto latino che stigmatizza il carattere del popolo greco tineo: Danaos et dona ferentes, che

vuoi dire: non fidarti dei greci specie quando ti portano doni, il tutto sotto quei martellanti sguardi di tanti occhi neri. Risposi che, in qualità di medico, iatros, non potevo esimermi dal seguire i soldati; e non era vero, mentre era stata saggia la mia decisione di non fidarmi perché, se avessi abboccato, venni a sapere dopo, mi avrebbero ... "lasciato" andare in montagna con i gruppi di partigiani per fare il cecchino contro i tedeschi. Altro che" sogno di mezzanotte d'estate" insieme con una bella despinis greca.

Certo che ripensandoci adesso che rivivo il vissuto, ho motivo di rallegrarmi con me stesso di come son riuscito, direi sempre, a cavarmela nei momenti difficili, e chissà se allora davanti al bivio fui salvato da una reminiscenza di cultura classica piuttosto che dalla ritrosia ad affrontare l'ignoto.

La parentesi della semilibertà in terra greca era destinata a chiudersi, e infatti dopo un paio di giorni, quando il numero dei militari italiani ammassati raggiunse il quorum prestabilito, arrivò 1'ordine della partenza: un convoglio lunghissimo di carri, alcuni anche scoperti, per gli ufficiali vetture vecchie di prima classe, con me un soldato con tanto di croce rossa al braccio che mi aiutò a difendermi .... dalle cimici e dal caldo afoso insopportabile. Le cimici mossero alla carica a decine in piena luce solare, si era nelle prime ore pomeridiane, ma divennero il bersaglio ludico di chi le inseguiva con la fiammella dell' accendino. Progettai subito di non dormire seduto con gli altri, ma di accucciarmi nei corridoi tanto che 1'attendente (così si chiamavano i soldati al nostro servizio) delimitò subito un'area con un tela di tenda mettendoci a guardia. Comunque l'esperienza della prima notte fu oltremodo disastrosa non per le cimici ma per la ristrettezza dello spazio e soprattutto per l'afa; da quando avevo messo piede nell' isola il cielo era rimasto sempre azzurro, sentivo la nostalgia di nuvole e chissà per quanto tempo ancora le avrei desiderate data la lentezza di marcia del convoglio. Insieme con il mio boy decidemmo con un lampo di genio di allestire la cuccia sul tetto del vagone, che bello, avremmo parlato con le stelle finalmente; per fortuna che le due locomotive di testa erano lontane da noi abbastanza da non essere lambiti dagli sbuffi di fumo nero, all' entrata nelle gallerie si avvertiva una strana sensazione come di contrazione epidermica generalizzata, forse per i peli che si drizzavano. Naturalmente quando la tradotta aveva raggiunto i territori dell'Europa centrale, l'aria si era fatta più fresca, finalmente gradevole e il paesaggio ondulato e ben coltivato, si era all' ottavo giorno circa del viaggio e si capiva benissimo che ci stavamo allontanando dall'Italia tanto che anche il mio interlocutore aveva cambiato registro nelle risposte: non sapeva esattamente, sorrideva, forse io avevo capito male prima.

Il segnale che la corsa del treno stava per terminare mi fu dato con 1'anticipo di una notte: a "Meppen" una località non lontana dalla frontiera olandese, la tarda mattina del 12 ottobre di quell'anno 1943, esattamente dopo 12 giorni dalla partenza. Ma il campo era distante una

trentina di Km, e mentre soldati, graduati e ufficiali venivano intrappati per la "marcia longa", io fui tenuto in disparte nell' attesa di salire su un mezzo di trasporto, ciò che avvenne dopo un paio d'ore. Confesso che in quel momento provai un certo disappunto della mia discriminazione, avrei camminato volentieri anche con il carico di uno zaino pesante, ma tant'è mi adattai con un verso di Dante: "vuolsi così colà dove si puote!".

Sbarcato al campo di Versen e ubbidendo ai comandi di un capitano della Wermacht che venivano trasmessi in italiano da un nostro sergente, mi schierai con il gruppo degli ufficiali, un centinaio. Finito così quella specie di credito privilegiato di cui avevo goduto, mi disponevo con molta serenità ad affrontare la nuova vita di prigioniero che iniziava in quel preciso momento, un pomeriggio di circa metà ottobre 1943. Il piazzale del campo si era riempito dei nuovi arrivati: i soldati in file multiple schierati a formare i tre lati di un quadrilatero, gli ufficiali a parte e, quando arrivò il nostro turno, il capitano che aveva un viso quadrato da ... cane bulldog, fece chiedere dall'italiano se per caso anche qualcuno di noi era in grado di svolgere il ruolo di dolmetscher per quello che lui si apprestava a dire.

Credo che il sergente non fece in tempo a terminare la domanda che io, per paura di essere fregato da altro più svelto di me, alzai il braccio destro sventolandolo per mettermi bene in evidenza, così che in pochi istanti mi trovai al suo posto al fianco del capitano. Ripensandoci ora a tanti anni di distanza, mi viene in mente il Benigni nel suo film "La vita è bellao, il quale senza conoscere un' acca della lingua, si propone come interprete degli ordini scoppiettanti impartiti dal sergente tedesco ai disgraziati italiani deportati e destinati al forno crematorio, tra i quali anche suo figlio bambino. Benigni con la sua faccia "di tolla" che gli valse l'Oscar e la stessa cadenza vocale del sergente, traduce il discorso illustrando il suo programma di frottole gioiose che sta facendo vivere al bambino. Bene, io in quel momento avevo fatto qualcosa di simile, perché delle frasi che il capitano pronunciava fluentIy, afferravo soltanto e per fortuna, il significato di alcune parole chiave, sulle quali però imbastivo un discorso più lungo dell' originale in tedesco, al punto che più mi divertivo nella danza verbosa e più mi sentivo gratificato dallo sguardo compiaciuto del "mio" capitano, il quale alla fine, anziché in baracca comune con tutti gli altri, mi fece assegnare all'infermeria (Revier) gestita interamente da italiani in qualità di "medico-Dolmetscher", cioè di interprete. In tal modo, con la stessa "faccia di tolla" del Benigni, iniziai a vivere la nuova avventura di prigioniero "privilegiato"

Ανάμνηση ελληνικό

Έφθασα στο Τσιριγότο (τα Αντικύθηρα) μίαν αυγή, τις πρώτες ημέρες του Μαΐου 1943, μετά από ολονύκτιο ταξίδι με ένα καΐκι από τα Κύθηρα, το μεγάλο νησί μητέρα, που τ' όνομά του φέρνει στο νου το μύθο και την παράδοση της γέννησης της Αφροδίτης. Ήμουν παγωμένος, ωχρός και αναστατωμένος, μετά από τη νυκτερινή ταλαιπωρία στο κατάστρωμα του μικρού ψαράδικου, έρμαιου της φουρτουνιασμένης θάλασσας, μ' εκείνο το επίμονο συνεχές γκρίνιασμα της μηχανής που αγκομαχώντας προσπαθούσε να σπρώξει το σκάφος στον αγώνα του κατά των κυμάτων. Η ναυτία πάντα με τυράννησε, η καταραμένη, μία πρώτη δε βασανιστική εμπειρία την είχα λάβει κατά την πρώτη διαδρομή και πάντα τη νύχτα από το Γύθειο στα Κύθηρα.

Αφού έβγαλα τη ψυχή μου με τον εμετό, ξάπλωσα ανάσκελα, εξαντλημένος, στο κατάστρωμα. Ο ναύτης φρουρός που με παρακολουθούσε περνώντας δίπλα μου, στο πήγαινε – έλα του με λυπήθηκε και με σκέπασε, απλώνοντας έναν μεγάλο αδιάβροχο μουσαμά, πάνω από το σώμα μου, πάνω από το φτωχό ανθρώπινο κατάκοιτο, κουρέλι, που με προστάτευε από το θαλασσινό νερό που με κατάβρεχε επίμονα κάθε φορά που τα ορμητικά κύματα έσπαζαν στις κουπαστές. Για πρώτη φορά διαπίστωνα εγώ ο ίδιος την αλήθεια για ένα σύμπτωμα που χαρακτηρίζει τη ναυτία, την αδιαφορία για το θάνατο, ένα είδος απόστασης, μαζί με μία ενδόμυη επιθυμία της ύστατης αυτής στιγμής.

Μέσα σ' αυτό το σενάριο τραγωδίας, ανάμεσα στους συριγμούς του ανέμου και τους κρότους της θάλασσας, δεν έλειψαν όμως και τα κωμικά στιγμιότυπα στρατιωτών οι οποίοι, θύματα και αυτοί της τυραννίας του εμετού, κατέφευγαν σε εμένα τον μόνο γιατρό στο σκάφος, ζητώντας βοήθεια.

Ποια βοήθεια όμως ήταν δυνατό να δώσω στα παιδιά αυτά εκτός από τη συμβουλή να ξαπλώσουν όπως εγώ ανάσκελα και να σκεφτούν τι το χειρότερο θα μπορούσε να μας συμβεί εάν ένα εχθρικό υποβρύχιο μας εντόπιζε;

Είναι γνωστό ότι μετά την αποβίβαση, όταν φτάσει κανείς στο λιμάνι προορισμού τα πάντα ξεχνιούνται, ξαναβρίσκει κανείς τον εαυτό του, τη χαρά της ζωής. Έτσι και για μένα στα Κύθηρα την πρώτη φορά, όπου μεταξύ των άλλων ξαναβρήκα στο φαγητό λησμονημένες γεύσεις, τη γεύση του λευκού ψωμιού, του νόστιμου αρνίσιου κρέατος, των νωπών λαχανικών. Δυσάρεστη όμως ήταν η επαφή με τη ρετσίνα και με το χλώριο του νερού.

Η δεύτερη αποβίβασή μου, όταν τρικλίζοντας πάτησα το έδαφος στο Τσιριγότο, μου έμεινε στη μνήμη για την επίμονη συνεχή ναυτία που με τυράννησε επί δύο ημέρες και δεν με άφησε να θαυμάσω την ατόφια ομορφιά του τόπου που έμελλε να γίνει πεδίο δράσης μου αφού είχα την ιδιότητα του στρατιωτικού γιατρού των ιταλικών ενόπλων δυνάμεων.

Την εποχή εκείνη, όλοι μας στην Ιταλία είχαμε πια συνειδητοποιήσει ότι η άθλια καταστροφική εμπειρία μας στο πλευρό της Γερμανίας τέλειωνε. Πράγματι, τουλάχιστο για μας, τα γεγονότα ακολούθησαν σπασμοδικά το ένα το άλλο σε μία ταχύτατη αλληλουχία.

Στις 18 Σεπτεμβρίου τον ίδιο χρόνο ο Στρατάρχης Μπαντόλτζιο υπέγραψε την άνευ όρων παράδοση της Ιταλίας.

Σήμερα, ύστερα από πενήντα χρόνια, όταν η σκέψη μου τρέφεται και πάλι στους τέσσερις εκείνους μήνες της ζωής μου στο Τσιριγότο (πρώτες ημέρες του Μαΐου – 20 Σεπτεμβρίου 1943), ευχαριστώ πάντα το Θεό για την αποστασία του και γιατί, χωρίς καν να το νιώσω εκπλήρωσε τις ενδόμυχες προσδοκίες μου.

Όταν με κάλεσαν στο στρατό και με έστειλαν στη Χώρα πέραν από το Πέλαγος, την Ελλάδα, αντί να ανησυχώ για το τί το δυσάρεστο θα μπορούσε να μου συμβεί, με ευχαριστούσε η ιδέα ότι θα γνώριζα νέους τόπους και θα πλησίαζα νέους ανθρώπους. Τις λίγες ημέρες που έμεινα στην Αθήνα, έμενα έκθαμβος με ολάνοικτα μάτια εμπρός από τα θαύματα του Παρθενώνα, και μου κέντριζαν την όρεξη, το λευκό ψωμί, οι γύγαντες, οι ελιές, οι αλμυρές σαρδέλες, που στο Μιλάνο είχαν γίνει πια αμυδρή ανάμνηση.

Με προόριζαν στη στρατιωτική διοίκηση της Καλαμάτας στη Νότια Πελοπόνησο, δυστυχώς, σε μία περιοχή ελονοσίας και με κίνδυνο να καταλήξω στη Μεσσηνία, τη γειτονική πεδιάδα εκεί που ο τριταίος πυρετός θέριζε τη ζωή πολλών στρατιωτών. Αντιθέτως όταν έφθασα εκεί με έστειλαν στο Τσιριγότο, που για πρώτη φορά άκουσα ένα μικρό νησάκι καταμεσής της Μεσογείου σε μισό δρόμο από τη Πελοπόννησο στην Κρήτη. Συνήθιζαν να στέλνουν εκεί τους «φρέσκους» αξιωματικούς που μόλις έφθαναν από την Ιταλία για να απαλλάξουν τους άλλους από τη πλήξη της απομόνωσης. Έσπευσαν πράγματι να με πληροφορήσουν ότι το ταχυδρομείο έφθανε μία φορά το μήνα, εις αντάλλαγμα όμως με διαβεβαίωσαν ότι δεν υπήρχε εκεί ελονοσία.

Αυτό ήταν ένα άλλο σημάδι της μοίρας, όχι μόνον η απουσία κουνουπιών λόγω της ειδικής χωρογραφίας του νησιού (ένας σωρός βράχων που εν μέρει κατέληγαν απότομοι στη θάλασσα, ξηρό κλίμα, παντελής απουσία πεδιάδων και ελών), αλλά, θαύμα θαυμάτων, λίγα μόλις μέτρα από το σημείο της αποβίβασης στον ομφαλό ενός φυσικού κόλπου, μαντεύτε τι βρήκα! Μία άφθονη πηγή γλυκού νερού που ανάβλυζε δροσερή από τα σπλάχνα του βράχου και που οι ιταλοί στρατιώτες είχαν διοχετεύσει σε ένα μεταλλικό σωλήνα διαμέτρου δέκα εκατοστών. Κρίμα που το πολύτιμο αυτό στοιχείο εχάνετο συνεχώς στη θάλασσα.

Άλλα χαρακτηριστικά του περιβάλλοντος που θυμάμαι σήμερα με νοσταλγία ήταν η έλλειψη ηλεκτρικού ρεύματος και κάθε είδους μηχανοκίνητου οχήματος, αντί δρόμων μονοπάτια, συστάδες χαμηλών σπιτιών με χωματένια δάπεδα, κάτοικοι λίγο πάνω από τους εκατό, πολλά γαϊδούρια. Το ιταλικό στρατιωτικό απόσπασμα αποτελείτο από εκατό στρατιώτες του πεζικού και του πυροβολικού, με επικεφαλής δύο αξιωματικούς, ένα μόνιμο υπολογαγό και

ένα μόνιμο ανθυπολοχαγό, κι εμένα τρίτο αξιωματικό στρατιωτικό γιατρό με το βαθμό του ανθυπολοχαγού. Υπήρχαν επίσης δύο σταθμοί διαβιβάσεων, ένας στο νοτιότερο μέρος του νησιού οργανωμένος από το ιταλικό ναυτικό και ένας στο ψηλότερο λόφο όπου ζούσαν κατασκηνωμένοι τέσσερεις Γερμανοί στρατιωτικοί. Εγώ τότε τα κατάφερνα αρκετά καλά με τα γερμανικά και κατόρθωσα έτσι να δημιουργήσω μία σχέση εγκάρδιας συμβίωσης, τόσο που μετά τη δική μου άφιξη, κατά το ηλιοβασίλεμα όταν ήταν ώρα της διανομής του ζεστού συσσιτίου μας, οι τέσσερεις γερμανοί κατέβαιναν για να φάνε μαζί μας ότι τους δίναμε με πολύ απλοχεριά. Θα πρέπει να υπογραμμίσω ότι η τροφή τους ήταν αποκλειστικά και μόνον γαλέτες και κονσέρβες κουτιού, ενώ εμείς διαθέταμε ως και κρασί και πολύ φρέσκο ψαρί.

Ποια η απασχόλησή μου σ' αυτή τη γωνία του επί της γης παραδείσου; Οι στρατιώτες, Δόξα Τω Θεώ, είχαν σιδερένια υγεία. Έτσι εγώ ήμουν ευτυχής γιατί μπόρεσα να διαθέσω τις υπηρεσίες μου, δωρεάν, για τις ανάγκες του πληθυσμού.

Κάθε πρωί φορώντας σορτς και αρβύλες με καρφιά άρχιζα τις επισκέψεις μου σε όλα τα σπίτια όπου με φώναζαν. Αυτό ήταν ευκαιρία για να γνωρίσω στο μάκρος και στο πλάτος του ολόκληρο το νησί (μήκος χιλιόμετρα 8, πλάτος σχεδόν χιλιόμετρα 3), και να απολαύσω ότι η άγρια φύση του πρόσφερε στις αισθήσεις μου, τα ζωηρά χρώματα, τις ανταύγειες, το κελάιδισμα των πουλιών, το φλοίσβο της θάλασσας, τις δυνατές μυρωδιές του θαμνοδάσους και των μεσογειακών φυτών, που μου έφερναν όλα στο νου τις ίδιες μυρωδιές της πατρίδας μου της Πούλιας. Αξέχαστη μου έμεινε η επαφή και η σχέση μου με τον κόσμο του νησιού με υποδέχονταν σε πεντακάθαρα πάντα σπίτια και εμένα άφωνος εμπρός από τη συμπεριφορά και τη φινέτσα των συνομιλητών μου, σχεδόν πάντα γυναικών, οι οποίοι με τις χειρονομίες των, τουλάχιστον αυτήν την ιδέα είχα σχηματίσει, μου απεκάλυπταν την καταγωγή από τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό.

Κάθε φορά δεν έλειπε το ποτηράκι του ούζου, του ελληνικού εθνικού ποτού με βάση το γλυκάνισο και οι φέτες μικρών καρπουζιών που στο χωριό μου λέγονται «καροζέλλι» στην τοπική διάλεκτο. Όταν γύριζα στο κατάλυμά μου, ένα ασβεστωμένο δωμάτιο με ένα μικρό κρεβάτι πάνω από το οποίο υπήρχε μία τέντα από γάζα, σαν προστασία από τις ανηλεείς επιθέσεις των κουνουπιών, άλλαζα για να πάω στη θάλασσα μετά τον απογευματινό υπνάκο. Ποτέ μετά από τότε δεν είχα την τύχη να ευχαριστηθώ τόσο μακρές θαλασσινές διακοπές (4 μήνες). Εκεί έμαθα να βουτάω από ένα κάποιο ύψος και επιδόθηκα σε μακρές προπονήσεις κολύμβησης αντοχής, με ένα ενδόμυχο φόβο μήπως χρειαστεί κατά ένα τυχόν πολεμικό ναυάγιο κατά το ταξίδι επιστροφής στην ξηρά.

Σε επίπεδο εξάσκησης της επαγγελματικής μου ιδιότητας και της ειδικότητάς μου, μου έτυχε να με φωνάζουν τη νύχτα για να βοηθήσω στον τοκετό μία γυναίκα η οποία δεν κατόρθωνε να ελευθερωθεί. Αξιζε να φωτογραφηθεί η σκηνή που συνάντησα: Η γυναίκα με έκφραση πόνου στο πρόσωπό της, καθισμένη σε μία κασόνα συσκευασίας, δύο άλλες γυναίκες που την

υποβάσταζαν από τις δύο πλευρές, τελευταίες από μία διπλή σειρά πέντε – έξι γυναικών καθισμένων σε ημίκυκλο, τα χέρια σταυρωμένα στις ποδιές, το ύφος που έδειχνε μεγάλη συμμετοχή και συγκίνηση. Στα πόδια της «πονεμένης» μητέρας, σκυμμένη στη γυμνή γη, η γυναίκα που έκανε χρέη μαμής με τα χέρια που ανίχνευαν στο σκοτάδι του κόλπου της ετοιμόγεννης που ήταν τελείως σκεπασμένη με μία πλατύγυρη φούστα μέχρι τους αστραγάλους. Εκείνο που με εντυπωσίασε περισσότερο ήταν ένα αιματοβαμμένο κουρέλι πεσμένο στη γη, που χρησίμευε στην αυτοσχέδια μαμή για να καθαρίζει τα χέρια της. Εγώ με το κύρος που μου έδινε η επαγγελματική μου ιδιότητα ζήτησα να αδειάσει το δωμάτιο από όλα τα πρόσωπα που δεν είχαν καμία δικαιολογία να στέκονται εκεί, και όταν άκουσα τους καρδιακούς παλμούς του παιδιού, τους είπα με λύπη ότι δεν ήταν πια στη ζωή. Με την ανίχνευση διαπίστωσα ότι το κεφάλι του εμβρύου ήταν σε καλή θέση και ότι η διάταση του στομίου της μήτρας, παρόλο που είχε επιτευχθεί με αδέξιες κινήσεις ήταν σχεδόν ολοκληρωμένη. Εάν διέθετα μία λαβίδα θα έλυνα το πρόβλημα σε λίγες στιγμές, κατόρθωσα όμως να πείσω τη μαμή να διακόψει τις άκαρπες προσπάθειές της και τη βεβαίωσα ότι αφήνοντας ήσυχη τη γυναίκα, με την επανάληψη της φυσικής οδύνης, ο τοκετός θα ακολουθούσε χωρίς κίνδυνο για τη μητέρα. Κι έτσι έγινε. Την αυγή γύρισα στο σπίτι μου αναλογιζόμενος τη μοναδική αυτή εμπειρία που έζησα.

Λίγες ημέρες αργότερα μου έστειλαν δώρο ένα αρνάκι. Μια άλλη, νέα για με, εμπειρία ήταν η συμμετοχή μου στην κηδεία ενός γέρου που πέθανε από απόφραξη νεφρών. Ο πεθαμένος οδηγήθηκε στον τάφο χωρίς φέρετρο, πλαγιασμένος απλώς σε φορείο με τον παπά να προηγείται ψάλλοντας.

Αυτή η εξαιρετική περίοδος της νεανικής μου ηλικίας (ήμουν τότε 30 ετών), που πέρασε σε απόλυτη γαλήνη, σε άμεση επαφή με τη φύση και τη θάλασσα, είχε όμως και αυτή το αναπόφευκτο τέλος της το πρώι της 8^{ης} Σεπτεμβρίου όταν η είδηση της συνθηκολόγησης της Ιταλίας έφθασε και σε μας. Απερίγραπτη ήταν η συγκίνηση και η χαρά μας, αλλά συνάμα και η σύγχυση και το συναίσθημα της ταραχής και του αποπροσανατολισμού, αφού απρόοπτα, από τη μία στιγμή στην άλλη, βρεθήκαμε τελείως αποκομμένοι, έρμαιοι του «μηδενός», μετά την ολοκληρωτική διακοπή των συγκοινωνιών με τη στεριά.

Δε λαβαίναμε πια διαταγές ούτε ειδήσεις, φαινομενικά δε ζούσαμε σε μία κατάσταση ηρεμίας που δεν με δυσαρεστούσε και που δεν κατόρθωνε όμως να εξαλείψει το συναίσθημα εκείνο της εγκατάλειψης, βυθισμένοι στην αβεβαιότητα, ένα συναίσθημα που κάθε τόσο με βασάνιζε. Μετά από μία εβδομάδα της απόλυτης ηρεμίας, πρότεινα στον επικεφαλής του αποσπάσματος υπολοχαγό, να διατάξει την κατά δόσεις διανομή των εφοδίων, εν όψει της πιθανής μεγάλης διάρκειας της απομόνωσης αυτής. Εκτός των άλλων οι τέσσερεις Γερμανοί, μετά την αναγγελία της συνθηκολόγησής μας δεν είχαν πια κατέβει στα πεδινά για

να μοιραστούν μαζί μας τη τροφή. Τουλάχιστον από αυτούς θα ήταν δυνατό να έχουμε ειδήσεις και λεπτομέρειες.

Το βράδυ, μετά το δείπνο στην καραβάνα, συναντούσα τους άλλους δύο αξιωματικούς για να μην πάω να κοιμηθώ σαν τις κότες και να συμμετάσχω από κοντά στα τελείως άγνωστα για μένα προβλήματα της στρατιωτικής ζωής. Ομολογώ ότι τις λίγες φορές που χρειάστηκε να ζήσω σε στρατιωτικό περιβάλλον (το 1941 ένα μήνα εκγύμνασης στο στρατιωτικό νοσοκομείο του Μιλάνου και το 1942, τρεις μήνες σε μία τοποθεσία της Λιγουρίας, όπου είχαν καταλήξει τα λείψανα μίας μεραρχίας που είχε αποδεκατιστεί στην Αλβανία) δεν είχα αισθανθεί πολύ άνετα λόγω της διαφορετικής νοοτροπίας: λαϊκή, κατά κάποιο τρόπο, και πιο ελεύθερη η δική μου, σκληρότερη και στερούμενη συχνά λογικής ευθυκρισίας η δική τους. Να ένα παταγώδες παράδειγμα της διαφοράς αυτής των ιδεών: κατά μία τέτοια βραδινή σύσκεψη, κάτω από το αμιδρό φως μιας λάμπας πετρελαίου, ο υπολοχαγός (32 ετών, μελαχρινός, σγουρά μαλλιά, μία μόνιμη πίπα σφηνωμένη στα δόντια), απευθυνόμενος στον κατώτερο και νεώτερό του (22 ετών) συνάδελφο, εξέφρασε την ανησυχία του γιατί παρατήρησε στους στρατιώτες, όχι μόνο συμπτώματα εκνευρισμού και ταραχής αλλά και επεισόδια δυσφορίας και σε πολλές περιπτώσεις ανυπακοής απέναντί του. Ο άλλος ο νεώτερος ανθυπολοχαγός συμφωνώντας απόλυτα με τον ανώτερό του δεν έκανε άλλο παρά να νεύει συναινετικά. Έτσι την επόμενη βραδιά με πιο ξεκάθαρες ιδέες για τους δύο υπαξιωματικούς (και κυρίως για έναν παχουλό από το Μπούστο Αρσίτσιο) οι οποίοι χαρακτηρίστηκαν πια κομούνιστές σαμποτέρ, και ενώ αντάλλαζαν γνώμες για πειθαρχικές ποινές που έπρεπε να επιβληθούν, α ο κύριος υπολοχαγός, με συναίσθηση της ύπατης εξουσίας του, εκδήλωσε την απόφασήν του να συστήσει επί τόπου στρατοδικείο για να τους δικάσει και να τους οδηγήσει στο εκτελεστικό απόσπασμα «επί εσχάτη προδοσία». Και στο σημείο αυτό η κοφτή απάντησή μου: «Μπράβο... το θέμα είναι να δούμε τώρα εάν το εκτελεστικό σου απόσπασμα θα σε υπακούσει».

Σ' αυτό το κλίμα της παρανοϊκής καταδίωξης, που σε πολύ σύντομους χρόνους έφθασε σε μεγάλη ένταση, πολύ γρήγορα έλαβε διάσταση η δυνατότητα μιας άλλης και πολύ πιο σοβαρής από την πρώτη συνωμοσίας. Διαπίστωσα ότι σχεδίαζαν να «καθαρίσουν» τους τέσσερεις γερμανούς, κι αυτή τη φορά συναινούσαν και αυτοί οι δύο, γιατί ο νεαρός υπολοχαγός με λίγα λόγια εξέθεσε το επιθετικό του σχέδιο: «Ανεβαίνουμε στο λόφο σε κυκλωτική παράταξη, κι όταν φθάσουμε στην κορυφή θα είναι εύκολο να τους κτυπήσουμε...σαν να καταστρέφουμε μία αετοφωλιά». Πρόσθεσα εγώ: «...Ωραίο θάρρος 100 κατά 4...με τους οποίους εξ άλλου μέχρι προ μερικών ημερών τρώγαμε το συσσίτιο μαζί»

(Με την ύστερη σκέψη που μου επιτρέπει σήμερα ύστερα από 50 χρόνια να αναλογιστώ και να διηγηθώ όλα αυτά τα περιστατικά υπολογίζω με ρίγη τον κίνδυνο που διατρέζαμε εάν είχαμε

αποφασίσει να αντιμετωπίσουμε τους Γερμανούς σαν «εχθρούς» και όχι σαν συμμάχους, όπως συνέβη στην Κεφαλονιά – όπου η βεντέτα τους εξαντλήθηκε με την εξόντωση όλων των 10.000 ενόπλων Ιταλών, φαντάρων, αξιωματικών στρατιωτικών γιατρών και ιερέων και σε άλλες περιπτώσεις και με τη σφαγή ακόμη αμάχων ομήρων).

Την ίδια στιγμή στριφογύριζε βασανιστικά στο νου μου μία ιδέα σχέδιο που κατά τη γνώμη μου θα μας βοηθούσε να διαλύσουμε σύντομα το μπερδεμένο σύνολο υπονοιών και επικίνδυνων εντάσεων μέσα στο οποίο είχαμε παγιδευτεί. Κάλεσα τους συνομιλητές μου να ηρεμίσουν και να καλοσκεφτούν και βασιζόμενος στο συναίσθημα τιμής που πρέπει να διέπει τη συμπεριφορά κάθε καλού στρατιώτη, πρόσθεσα: «Αύριο το πρωί, εγώ κι εσύ (ο νεαρός αξιωματικός) θα πάμε εκεί πάνω, στη φωλιά των γερμανών στους οποίους θα διηγηθώ τι πράγματι συμβαίνει στις γραμμές των στρατιωτών μας, τη στάση ξεσηκωμού εναντίον μας και συνεπώς το ότι μπορεί να λείψει η προστασία μας σ' αυτούς και γι αυτό θα έπρεπε να ειδοποιήσουν τη διοίκησή τους όσο δεν είναι ακόμη πολύ αργά».

Ευτυχώς τα πράγματα εξελίχθησαν όπως είχα προβλέψει, γιατί την επομένη, μετά την αποστολή μας αυτή, την αυγή μας ξύπνησαν οι ριπές των πολυβόλων. Στο λιμανάκι είχε αγκυροβολήσει ένα σκάφος γερμανικού ναυτικού. Οι ριπές είχαν προέλευση το πλοίο και άλλα στρατηγικά σημεία. Μας ξεκούνησαν όχι μόνον από τον ύπνο μας, αλλά και από τη νωθρή νωχέλεια στην οποία μας είχε βυθίσει η 8^η Σεπτεμβρίου και που παραδόξως είχε γεννήσει στο νου των ιταλών στρατιωτικών παιδαριώδεις φαντασίες και ηλίθια όνειρα και διάθεση ρεβάνς τύπου Δον Κιχώτη.

Επειδή ήμουν ο μόνος που μπορούσε να μιλήσει τη γλώσσα τους, με φώναξε ο γερμανός διοικητής ο οποίος μου ζήτησε να του αναφέρω τα ονόματα των δικών μας υπόπτων στασιαστών, εγώ δε, απήντησα ότι δεν επρόκειτο για επώνυμα πρόσωπα, αλλά για «φήμες» που κυκλοφορούσαν μεταξύ των στρατιωτών!

Τη στιγμή που καθίσαμε στο τραπέζι για το μεσημεριανό φαγητό, να που πρόβαλε σαν ένας τζόκερ από τη δέσμη των χαρτιών, ένας λοχαγός του ιταλικού στρατού, συνεργάτης των γερμανών. Σκοπός του ήταν να επιτύχει τη μεταστροφή όλων μας στην «κοινή» υπόθεση του γερμανού συμμάχου, κατά τη γενική συγκέντρωση που έγινε το απόγευμα στον ανοιχτό χώρο κοντά στον καταυλισμό μας, επιστράτευσε ολόκληρο το πάθος της ρητορικής του δεινότητας (ως και αφρούς από το στόμα έβγαζε...) για να μας πείσει και να μας παρασύρει στις δικές του θέσεις, ακόμη και την ανανεωμένη ανακραυγή του «αλλόνζαμνφάν ντε λα πατρί».

Μάταιος κόπος, μάταια λόγια γιατί κανένας δε συγκινήθηκε και κατά την επιβίβαση που έγινε κατά το σούρουπο, μας αφόπλισαν!

Μας έστειλαν όλους σε στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Εν τω μεταξύ εγώ, επωφελούμενος από τη μεγάλη σύγχυση που προκάλεσε η άφιξη του γερμανικού σκάφους, έκρυψα ολόκληρο το φαρμακείο και άλλο ιατρικό υλικό και το παρέδωσα στον πρόεδρο της κοινότητας του

νησιού, ένα φίλο που πολλές φορές με είχε πάρει στη βάρκα του για ψάρεμα. Φορούσε πάντα και μόνον μία βαθειά χειροπλεγμένη μάλλινη φανέλα, ένα δάκτυλο πάχους.

Ο χωρισμός μου από τη γη αυτή που τόσο αγάπησα, ήταν συγκλονιστικός. Ένα πυκνό πλήθος ατόμων, κατά το πλείστον γυναίκες, ήλθαν να μας χαιρετίσουν πριν από την επιβίβαση.

Έσφιξα πολλά χέρια, τραβώντας βιαστικά τα δικά μου χέρια πίσω, από όσους ήθελαν να τα ασπαστούν, με δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια μου σε μία αλλόκοτη τραγική μάσκα, με ένα χαμόγελο, ποιος ξέρει πόσο προσποιητό και γελοίο.

Η βασανιστική σκηνή του αποχαιρετισμού, που με απομάκρυνε απότον κόσμο των Αντικυθήρων, μπλοκάρισε τη σκέψη μου με τρομερήνταση τη στιγμή που το πλοίο έλυσε τους κάβους. Αέρας δεν φυσούσε και η θάλασσα ήταν καθαρή, καθώς πέφτει το σκοτάδι της νύχτας αντιλαμβάνομαι ότι έχω μείνει μόνος στο κατάστρωμα ανάμεσα σε λίγους εντεταλμένους της γερμανικής στρατιωτικής διοίκησης γιατί όλοι οι άλλοι ήταν απασχολημένοι με διάφορες ναυτικές ασχολίες ή υποχρεωμένοι να μεταφέρουν άρματα μάχης.

Βυθισμένος στην μοναξιά εκείνης την νύχτας (γύρω στις 30 Σεπτεμβρίου 1943) σκεπτόμουν τις αιτίες για το πλήθος των «πλεονεκτημάτων» τα οποία μου φαινόταν ότι απολαμβάνω: αυτό το είδος ιδιαίτερης εκτίμησης απ' την πλευρά του γερμανού διοικητή εξαιτίας του γεγονότος ότι ήξερα να εκφραστώ στη γλώσσα του και γι' αυτό ένιωθα ευγνωμοσύνη στη σκέψη της μνήμης του πατέρα μου που το

1934, στο τέλος του πρώτου έτους του Πανεπιστημίου της Μπολόνια, με είχε στείλει για έναδιάστημα τεσσάρων μηνών στη λίμνη της Κοστάντσα στη Γερμανία, και όταν ήρθε να με υποδεχτεί στο Μιλάνο, του είχαεκδηλώσει τη χαρά μου για την καινούργια εμπειρία που είχα ζήσει ικανη την οποία θεωρούσα εξίσου σημαντική με το πτυχίο ιατρικής του οποίο «εκείνος» επιθυμούσε διακαώς να αποκτήσω.

Σίγουρα, και χωρίς να το θέλω ζούσα μια στιγμή «ευτυχίας» του ταξιδιού στα τόσα ασυνήθιστα ήρεμα νερά της Μεσογείου, ώστε να δικαιολογούν τη σύγκριση με μια τεράστια κηλίδα λάδι, μια ανέλπιστη τύχη μετά τις βασανιστικές εμπειρίες που περιέγραψα πιο πάνω. Μόνο μια φορά σε όλη τη διάρκεια της νύχτας είχα προσέξει μια κάποια κίνηση συναγερμού γύρω από τις δύο θέσεις του πυροβολικού και αμέσως σκέφτηκα πως θα επιβιώσω στην περίπτωση που θα έπεφτα στη θάλασσα: θα έκανα τον πεθαμένο ενώ είμαι ζωντανός για να γλιτώσω. Είχαμε ακόμη ταξίδι λίγης ώρας και το βλέμμα μου είχε μαγευτεί από το σκηνικό του λιμανιού του Πειραιά. γεμάτο ήλιο και με τη λαμπερή επιφάνεια της θάλασσας πάνω στην οποία γλιστρούσε γλυκά το καράβι μέχρι τηνώρα της αποβίβασης γύρω στις οκτώ.

Ολόκληρη η ομάδα μας εγκαταστάθηκε σε ένα τεράστιο χώρο συγκέντρωσης μαζί με άλλους στρατιώτες, σε μένα παραχωρήθηκεάδεια πρόσβασης με τη διαταγή να φορώ το περιβραχιόνι ο με τοέμβλημα του ερυθρού σταυρού, και ένα «ωραίο δωμάτιο» σε έναξενοδοχείο το οποίο εγκατέλειψα μετά την πρώτη νύχτα εξαιτίας της επίθεσης αμέτρητων αηδιαστικών κοριών. Επ

ίσης από την αποτυπωτική ζέστη, καλύτερα κοιμόσουν στο έδαφος σε μια στρατιωτική σκηνή. Έξω από την περίφραξη του στρατοπέδου πλήθος ελλήνων προσέφερε στους στρατιώτες ποτά και φρούτα και τους προσκαλούσαν με νοήματα να βγούνε έξω για να κάνουν παρέα. Όσον α φορά την εγκαρδιότητα των σχέσεων μεταξύ του ελληνικού λαού και των ιταλών στρατιωτών, εξαιρώντας την προσωπική μου μαρτυρία, ειπώθηκε πως ακόμη και κατά τη διάρκεια των ενεργών περιόδων του πολέμου, και παρά την έντονη αντίθεση η εγκαρδιότητα αυτή ήταν τόσο πολύ φανερή, ώστε κέντρισε το χιούμορ του Τσώρτσιλ ο οποίος χαρακτήρισε το σώματης Ιταλίκης αποστολής σαν «στρατιά: Σ' αγαπώ» δηλαδή στρατιάτης αγάπης.

Τουλάχιστον ανάμεσα στους λαούς των αρχαίων φωτεινών πολιτισμών όπως ο ελληνικός και ο ρωμαϊκός δεν είναι εύκολο να χαλιναγωγήσεις τα συνήθη «αρχέτυπα» συναισθήματα μεταξύ των οποίων υπάρχουν προφανώς και κάποια λιγότερο ευγενή όπως η πονηριά. Έτσι κι εγώ έξω από το στρατόπεδο της «ψευτοφυλακής» παρατηρούσα με αισθήματα συμπάθειας χαιρετισμούς, χαμόγελα, σκόπιμες προκλήσεις έτσι για να βρισκόμαστε σε κουβέντα, και υπήρχαν πάντοτε κοπέλες που με τα «μαύρα τους μάτια» σου αιχμαλώτιζαν το βλέμμα. Πολλές φορές περιπλανώμενος στους γεμάτους δρόμους του Πειραιά, είχα καταφέρει να μην δίνω προσοχή στους πειρασμούς των παιχνιδιών τους. Έπειτα από κάνα δύο

μέρες άσκοπης καθυστέρησης και αφού περιμέναμε ότι οι γερμανοί θα οργάνωναν όπως έλεγαν τη μεγάλη επιχείρηση της επιστροφής μας στην Ιταλία, και σπρωγμένος από την ανομολόγητη κατά κάποιο τρόπο επιθυμία μου να ζήσω μια αισθηματική περιπέτεια που σε μένα φαινόταν απόλυτα θεμιτή, κατέληξα να δεχτώ την πρόσκληση δύο όμορφων κοριτσιών και να τις ακολουθήσω σ'ένα σπίτι όπου ανάμεσα σε ωραία χαμόγελα και εξευμενιστικές προσφορές φαγητού, μου εξέθεσαν ξεκάθαρα το σχέδιό τους, να με ξαναστείλουν στο σπίτι μετά από μια φάση «μαγικής» μεταμορφώνοντάς με. Εν ολίγοις θα άλλαζα δέρμα, θαέβγαζα τη στολή και θα φορούσα πολιτικά ρούχα που θα μου είχαν προμηθεύσει, θα ζούσα «μαζί τους» μεταμφιεσμένος σε έλληνα (εντυχώς που είχα αρχίσει να μιλάω τη γλώσσα τους) περιμένοντας τον επαναπατρισμό μου χάρις στην αποτελεσματικότητα μιας μυστικής εγγλέζικης οργάνωσης που είχε κανονίσει τη νυχτερινή επιβίβασή μου σε ένα υποβρύχιο το οποίο θα με μετέφερε στην Αίγυπτο και από εκεί με ένα άλλο μακρύ και δύσκολο ταξίδι θαέφτανα στην πατρίδα μου που τόσο επιθυμούσα.

Translation in Greek

Charilaos Vassilas

ΑΝΑΜΝΗΣΗ... Έφθασα στο Τσιριγότο (τα Αντικύθηρα) μίαν αυγή, τις πρώτες ημέρες του Μαΐου 1943, μετά από ολονύκτιο ταξίδι με ένα καΐκι από τα Κύθηρα, το μεγάλο νησί μητέρα, που τ' όνομά του φέρνει στο νου το μύθο και την παράδοση της γέννησης της Αφροδίτης...